

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 39

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 56

9 lutego 2013

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 98/2013 z dnia 15 stycznia 2013 r. w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych ⁽¹⁾ 1
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 99/2013 z dnia 15 stycznia 2013 r. w sprawie Europejskiego programu statystycznego 2013–2017 ⁽²⁾ 12
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 100/2013 z dnia 15 stycznia 2013 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1406/2002 ustanawiające Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu ⁽¹⁾ 30

Cena: 3 EUR

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG⁽²⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG i Szwajcarii

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 98/2013

z dnia 15 stycznia 2013 r.

w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Niektóre substancje i mieszaniny są prekursorami materiałów wybuchowych i mogą być użyte do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych. W planie działania Unii Europejskiej w sprawie poprawy bezpieczeństwa materiałów wybuchowych przyjętym przez Radę w dniu 18 kwietnia 2008 r. Komisja została wezwana do ustanowienia Stałego Komitetu ds. Prekursorów, w celu przeanalizowania środków i przygotowania zaleceń dotyczących uregulowania kwestii dostępnych na rynku prekursorów materiałów wybuchowych, przy uwzględnieniu związanych z tym kosztów i korzyści.
- (2) Stały Komitet ds. Prekursorów, ustanowiony przez Komisję w 2008 r., określił różne prekursory materiałów wybuchowych, które mogą być wykorzystywane do przeprowadzania ataków terrorystycznych, i zalecił podjęcie odpowiednich działań na szczeblu Unii.
- (3) Niektóre państwa członkowskie przyjęły już przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne dotyczące wprowadzania do obrotu, udostępniania lub posiadania niektórych prekursorów materiałów wybuchowych.

- (4) Te przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, które są rozbieżne i mogą stwarzać bariery w handlu w ramach Unii, należy zharmonizować, w celu poprawy swobody przepływu substancji chemicznych i mieszanin na rynku wewnętrznym oraz w jak największym stopniu wyeliminować zakłócenia konkurencji, przy jednoczesnym zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony bezpieczeństwa ogółu społeczeństwa. Na szczeblu krajowym i unijnym wprowadzono również inne przepisy dotyczące niektórych substancji objętych niniejszym rozporządzeniem w odniesieniu do bezpieczeństwa pracowników oraz ochrony środowiska. Niniejsze rozporządzenie nie narusza tych innych przepisów.
- (5) Aby zapewnić podmiotom gospodarczym jak najbardziej jednolite warunki, rozporządzenie jest najodpowiedniejszym instrumentem prawnym służącym uregulowaniu wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych.
- (6) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin ⁽³⁾ stanowi, że przed wprowadzeniem do obrotu substancje i mieszaniny sklasyfikowane jako niebezpieczne mają być prawidłowo oznakowane. Stanowi ono ponadto, że podmioty gospodarcze, w tym detaliści, mają albo klasyfikować i oznaczać takie substancje, albo polegać na klasyfikacji dokonanej przez podmiot występujący wcześniej w łańcuchu dostaw. Należy zatem w niniejszym rozporządzeniu przewidzieć, że wszystkie podmioty gospodarcze, w tym detaliści, którzy udostępniają przeciętnym użytkownikom substancje objęte ograniczeniami na mocy niniejszego rozporządzenia, mają zapewnić, aby opakowanie wskazywało, że nabycie, posiadanie lub używanie tej substancji lub mieszaniny przez przeciętnych użytkowników podlega ograniczeniom.
- (7) Aby na szczeblu krajowym zapewnić poziom ochrony przed nielegalnym używaniem prekursorów materiałów wybuchowych podobny do poziomu przewidzianego niniejszym rozporządzeniem na szczeblu unijnym, lub

⁽¹⁾ Dz.U. C 84 z 17.3.2011, s. 25.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 20 listopada 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 11 grudnia 2012 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 353 z 31.12.2008, s. 1.

- wyższy od tego poziomu, niektóre państwa członkowskie wprowadziły już przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne w odniesieniu do niektórych substancji, które mogą być używane nielegalnie. Niektóre z tych substancji są już wymienione w niniejszym rozporządzeniu, a na inne być może zostaną nałożone ograniczenia na szczeblu unijnym w przyszłości. Z uwagi na fakt, że zmniejszenie ochrony w drodze środków na szczeblu unijnym byłoby sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem, należy wprowadzić mechanizm, na mocy którego takie środki krajowe mogłyby nadal obowiązywać (klauzula ochronna).
- (8) Nielegalne wytwarzanie materiałów wybuchowych powinno zostać utrudnione przez wprowadzenie stężeń granicznych w odniesieniu do niektórych prekursorów materiałów wybuchowych. Poniżej określonych stężeń granicznych swobodny obrót tymi prekursorami materiałów wybuchowych jest zapewniony dzięki mechanizmowi ochronnemu; należy ograniczyć dostęp przeciętnych użytkowników do tych prekursorów materiałów wybuchowych powyżej tych stężeń granicznych.
- (9) Przeciętni użytkownicy nie powinni zatem mieć możliwości nabywania, wprowadzenia, posiadania ani użycia tych prekursorów materiałów wybuchowych w stężeniach powyżej stężeń granicznych. Jednak właściwe jest umożliwienie przeciętnemu użytkownikowi nabywania, wprowadzania lub posiadania takich prekursorów materiałów wybuchowych, do legalnych zastosowań, o ile posiadają stosowne pozwolenie.
- (10) Ponadto wobec faktu, że niektóre państwa członkowskie posiadają już ugruntowane systemy rejestracji, wykorzystywane do celów kontroli udostępniania na rynku niektórych lub wszystkich substancji, objętych ograniczeniami na mocy niniejszego rozporządzenia, które nie mają być udostępniane przeciętnym użytkownikom, należy ustanowić w niniejszym rozporządzeniu system rejestracji, mający zastosowanie do niektórych lub wszystkich tych substancji.
- (11) Nadtlenek wodoru, nitrometan i kwas azotowy są powszechnie wykorzystywane do legalnych zastosowań przez przeciętnych użytkowników. W związku z tym państwa członkowskie powinny mieć możliwość zapewnienia dostępu do tych substancji o określonym stężeniu, raczej poprzez system rejestracji ustanowiony na mocy niniejszego rozporządzenia niż poprzez system pozwoleń.
- (12) Cel niniejszego rozporządzenia, ze względu na jego specyficzny przedmiot, można zrealizować, zgodnie z zasadami pomocniczości i proporcjonalności, zostawiając państwom członkowskim swobodę wyboru, czy wprowadzić ograniczony dostęp dla przeciętnego użytkownika zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (13) Aby realizować uzasadnione cele bezpieczeństwa publicznego, zapewniając jednocześnie jak najmniejsze zakłócenie prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego, należy stworzyć system udzielania pozwoleń, zgodnie z którym przeciętny użytkownik, który nabył substancję objętą ograniczeniami na mocy niniejszego rozporządzenia, która nie może być udostępniana przeciętnemu użytkownikowi lub mieszaninę lub substancję zawierającą tę substancję – w stężeniu powyżej stężenia granicznego, miałyby możliwość wprowadzania jej z innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego do państwa członkowskiego, które dopuszcza dostęp do tej substancji zgodnie z którymkolwiek z systemów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.
- (14) W celu skutecznego wykonania przepisów dotyczących wprowadzania prekursorów materiałów wybuchowych zachęca się państwa członkowskie do zapewnienia, aby podróżni z zagranicy byli informowani o warunkach mających zastosowanie do wprowadzania substancji objętych ograniczeniami na mocy niniejszego rozporządzenia, które nie mogą być udostępniane przeciętnemu użytkownikowi. Z tego samego powodu zachęca się również państwa członkowskie do zapewnienia, aby przeciętni użytkownicy byli informowani o ograniczeniach, stosowanych do małych przesyłek skierowanych do osób prywatnych lub do przesyłek zamawianych na odległość przez konsumentów końcowych.
- (15) Informacje przekazywane przez państwa członkowskie przemysłowi, w szczególności małym i średnim przedsiębiorstwom (MŚP), mogą stanowić ważny środek ułatwiający zapewnienie zgodności z niniejszym rozporządzeniem, biorąc pod uwagę znaczenie minimalizacji obciążeń administracyjnych dla MŚP.
- (16) Ponieważ zakazanie wykorzystywania prekursorów materiałów wybuchowych w działalności zawodowej byłoby nieproporcjonalnym środkiem, ograniczenia dotyczące udostępniania, wprowadzania, posiadania i używania prekursorów materiałów wybuchowych powinny dotyczyć wyłącznie przeciętnych użytkowników. Z uwagi na ogólne cele niniejszego rozporządzenia należy jednak przewidzieć mechanizm zgłaszania, który obejmie zarówno użytkowników zawodowych w całym cyklu dostaw, jak i przeciętnych użytkowników zaangażowanych w transakcje, które z powodu ich charakteru lub skali należy uznać za podejrzane. W tym celu państwa członkowskie powinny ustanowić krajowe punkty kontaktowe obsługujące zgłoszenia podejrzanych transakcji.
- (17) Różne transakcje dotyczące prekursorów materiałów wybuchowych mogą być postrzegane jako podejrzane i w związku z tym wymagające zgłoszenia. Dzieje się tak, na przykład, jeśli nie ma pewności co do tego, w jaki sposób potencjalny klient (zawodowy lub przeciętny użytkownik) użyje nabywane substancje, potencjalny klient wydaje się niezaznajomiony z ich zamierzonym użyciem lub nie może go w wiarygodny sposób wyjaśnić, zamierza nabyć nietypowe ilości, nietypowe stężenia lub nietypowe kombinacje substancji, nie chce przedstawić dowodu tożsamości lub podać miejsca zamieszkania lub nalega na skorzystanie z nietypowych metod płatności, w tym płatności dużą ilością gotówki. Podmioty gospodarcze powinny mieć możliwość zastrzeżenia sobie prawa do odmowy takiej transakcji.
- (18) Wobec ogólnych celów niniejszego rozporządzenia zachęca się właściwe organy do informowania odpowiedniego krajowego punktu kontaktowego o każdym odmownym rozpatrzeniu wniosku o udzielenie pozwolenia, jeżeli powody odmowy są oparte na wątpliwościach co do legalności zamierzonego użycia lub zamiarów użytkownika. Podobnie zachęca się właściwe

- organy udzielające pozwolenia do informowania krajowego punktu kontaktowego o zawieszeniu lub odwołaniu pozwolenia.
- (19) Do celów prewencji i wykrywania potencjalnego niezgodnego z prawem używania prekursorów materiałów wybuchowych wskazane jest, by krajowe punkty kontaktowe prowadziły ewidencję zgłoszeń podejrzanych transakcji oraz by właściwe organy podjęły niezbędne kroki w celu zbadania konkretnych okoliczności, w tym autentyczności danej działalności gospodarczej prowadzonej przez zawodowego użytkownika dokonującego podejrzanej transakcji.
- (20) W miarę możliwości należy ustalić stężenia graniczne, powyżej których dostęp do niektórych prekursorów materiałów wybuchowych jest ograniczony, natomiast w stosunku do niektórych innych prekursorów materiałów wybuchowych należy przewidzieć jedynie zgłaszanie podejrzanych transakcji. Do kryteriów określania tego, jakie środki powinny mieć zastosowanie do których prekursorów materiałów wybuchowych należą: poziom zagrożenia związany z danym prekursorem materiałów wybuchowych, wielkość handlu danym prekursorem materiałów wybuchowych oraz możliwość ustalenia poziomu stężenia, poniżej którego prekursor materiałów wybuchowych mógłby być wciąż używany do legalnych celów, dla których został wprowadzony do obrotu. Kryteria te powinny nadal być wskazówką dla dalszych działań, które można by podjąć w odniesieniu do prekursorów materiałów wybuchowych nieobjętych obecnie zakresem niniejszego rozporządzenia.
- (21) Nie jest technicznie możliwe wprowadzenie stężeń granicznych urotropiny zawartej w tabletkach paliwowych. Ponadto istnieje wiele legalnych zastosowań kwasu siarkowego, acetonu, azotanu potasu, azotanu sodu, azotanu wapnia i azotanu wapniowo amonowego. Uregulowanie na szczeblu unijnym ograniczające sprzedaż tych substancji przeciętnym użytkownikom spowodowałoby nieproporcjonalnie wysokie koszty administracyjne i koszty przestrzegania przepisów dla konsumentów, organów publicznych i przedsiębiorstw. Niemniej z uwagi na cele niniejszego rozporządzenia należy przyjąć środki ułatwiające zgłaszanie podejrzanych transakcji dotyczących tabletek paliwowych zawierających urotropinę oraz innych prekursorów materiałów wybuchowych, dla których brakuje odpowiednich i bezpiecznych alternatyw.
- (22) Kradzieże prekursorów materiałów wybuchowych służą uzyskiwaniu materiałów wyjściowych do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych. Należy zatem przewidzieć zgłaszanie znaczących przypadków kradzieży i zniknięcia substancji objętych środkami na mocy niniejszego rozporządzenia. Aby ułatwić wykrywanie sprawców i ostrzeganie właściwych organów w innych państwach członkowskich przed możliwymi zagrożeniami, zachęca się krajowe punkty kontaktowe, aby w stosownych przypadkach, korzystały z systemu wczesnego ostrzegania Europolu.
- (23) Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące sankcji za naruszenie niniejszego rozporządzenia. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.
- (24) Na mocy załącznika XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) ⁽¹⁾ zakazuje się dostarczania przeciętnym użytkownikom azotanu amonu, który mógłby być bezpośrednio nielegalnie użyty jako prekursor materiałów wybuchowych. Jednakże dozwolone jest dostarczanie azotanu amonu niektórym użytkownikom zawodowym, w szczególności rolnikom. Ta dostawa powinna zatem być objęta mechanizmem zgłaszania podejrzanych transakcji, ustanowionym niniejszym rozporządzeniem, ponieważ brak jest równoważnego wymogu w rozporządzeniu (WE) nr 1907/2006.
- (25) Niniejsze rozporządzenie wymaga przetwarzania danych osobowych, a następnie ich ujawniania osobom trzecim w przypadku podejrzanych transakcji. To przetwarzanie i ujawnianie oznacza poważną ingerencję w podstawowe prawo do życia prywatnego oraz prawo do ochrony danych osobowych. Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽²⁾ reguluje przetwarzanie danych osobowych odbywające się w ramach niniejszego rozporządzenia. Należy zatem zagwarantować odpowiednią ochronę prawa do ochrony danych osobowych jednostkom, których dane osobowe są przetwarzane w ramach stosowania niniejszego rozporządzenia. W szczególności przetwarzanie danych osobowych w związku z udzielaniem pozwoleń, rejestracją transakcji oraz zgłaszaniem transakcji podejrzanych powinno odbywać się zgodnie z dyrektywą 95/46/WE, z uwzględnieniem ogólnych zasad ochrony danych dotyczących minimalizacji danych, zasady celowości, proporcjonalności oraz potrzeby i wymogu okazania należytego poszanowania dla praw podmiotu danych w odniesieniu do dostępu do tych danych, ich sprostowania i usunięcia.
- (26) Wybór substancji wykorzystywanych przez terrorystów i innych przestępców do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych może się szybko zmieniać. Należy zatem zapewnić możliwość obejmowania systemem przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu dodatkowych substancji, w razie konieczności w trybie pilnym.
- (27) W celu uwzględnienia tendencji w zakresie niezgodnego z przeznaczeniem używania substancji jako prekursorów materiałów wybuchowych oraz z zastrzeżeniem przeprowadzenia z odpowiednimi zainteresowanymi stronami stosownych konsultacji w celu uwzględnienia potencjalnie znacznych skutków dla podmiotów gospodarczych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do zmian stężeń granicznych, powyżej których niektóre substancje, objęte ograniczeniami na mocy niniejszego rozporządzenia, nie mogą być udostępniane przeciętnemu użytkownikowi oraz sporządzenia wykazu dodatkowych substancji, w odniesieniu do których podejrzane transakcje mają być zgłaszane. Szczególnie istotne jest, aby w ramach swoich prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

Podczas przygotowywania i opracowywania aktów delegowanych Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

- (28) Komisja powinna prowadzić stały przegląd wykazu substancji, które nie mogą być udostępnione ogółowi społeczeństwa powyżej pewnych stężeń granicznych, oraz wykazu substancji, w odniesieniu do których podejrzane transakcje mają być zgłaszane. Komisja powinna, w uzasadnionych przypadkach, przygotować projekty aktów ustawodawczych, zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, celem dodania lub wykreślenia wpisów w pierwszym wykazie lub wykreślenia wpisów w ostatnim wykazie, w celu uwzględnienia tendencji w zakresie niezgodnego z przeznaczeniem używania substancji jako prekursorów materiałów wybuchowych.
- (29) Aby uwzględnić substancje jeszcze nie objęte ograniczeniami na mocy niniejszego rozporządzenia, ale co do których dane państwo członkowskie znajduje uzasadnione powody, by sądzić, że mogłyby one zostać użyte do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych, należy wprowadzić klauzulę ochronną przewidującą odpowiednią procedurę unijną.
- (30) Ponadto z uwagi na szczególne zagrożenia, które są przedmiotem niniejszego rozporządzenia, należy zezwolić państwom członkowskim, w pewnych okolicznościach, na przyjmowanie środków ochronnych, w tym w odniesieniu do substancji już objętych środkami ochronnymi na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (31) W związku z wymogami na mocy niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do informacji, które mają być przekazywane Komisji i państwom członkowskim, nie należy uzależniać takich nowych środków ochronnych od systemu określonego w dyrektywie 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych⁽¹⁾, bez względu na to, czy środki te odnoszą się do substancji już objętych środkami na mocy niniejszego rozporządzenia czy do substancji nie objętych ograniczeniami.
- (32) W związku z celem niniejszego rozporządzenia i wpływem, jaki może ono mieć na bezpieczeństwo obywateli i na rynek wewnętrzny, Komisja powinna, opierając się przy tym na regularnych dyskusjach w Stałym Komitecie ds. Prekursorów, przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie analizujące wszelkie problemy wynikające z wykonania niniejszego rozporządzenia, konieczność i wykonalność rozszerzenia jego zakresu, zarówno jeżeli chodzi o objęcie nim zawodowych użytkowników, jak i o włączenie do przepisów o zgłaszaniu transakcji podejrzanych, przypadków zniknięcia i kradzieży substancji, które mimo że nie są objęte ograniczeniami na mocy niniejszego rozporządzenia, zostały określone jako substancje używane do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych (substancje niesklasyfikowane jako prekursory materiałów wybuchowych). Ponadto Komisja powinna, uwzględniając odpowiednie doświadczenia państw członkowskich oraz aspekt kosztów i korzyści, przedstawić sprawozdanie

analizujące zasadność i wykonalność dalszego wzmocnienia i harmonizacji systemu w kontekście zagrożenia bezpieczeństwa publicznego. W ramach przeglądu Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie analizujące możliwości przeniesienia przepisów dotyczących azotanów amoniu z rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 do niniejszego rozporządzenia.

- (33) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia – a mianowicie ograniczenie dostępu przeciętnych użytkowników do prekursorów materiałów wybuchowych – nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary ograniczenia możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (34) Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽²⁾ Europejski Inspektor Ochrony Danych wydał opinię⁽³⁾.
- (35) Niniejsze rozporządzenie respektuje prawa podstawowe i jest zgodne z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności z zasadami ochrony danych osobowych, wolnością działalności gospodarczej, prawem własności i zasadą niedyskryminacji. Niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane przez państwa członkowskie zgodnie z tymi prawami i zasadami,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia zharmonizowane przepisy dotyczące udostępniania, wprowadzania, posiadania i używania substancji lub mieszanin, które mogą być użyte do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych, w celu ograniczenia ich dostępności dla ogółu społeczeństwa, oraz zapewniające odpowiednie zgłaszanie podejrzanych transakcji w ramach całego łańcucha dostaw.

Niniejsze rozporządzenie nie narusza innych bardziej rygorystycznych przepisów prawa unijnego dotyczących substancji wymienionych w załącznikach.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do substancji wymienionych w załącznikach oraz mieszanin i substancji zawierających takie substancje.

⁽¹⁾ Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37.

⁽²⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 101 z 1.4.2011, s. 1.

2. Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do:

- a) wyrobów w rozumieniu art. 3 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006;
- b) wyrobów pirotechnicznych w rozumieniu art. 2 ust. 1 dyrektywy 2007/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie wprowadzania do obrotu wyrobów pirotechnicznych⁽¹⁾, wyrobów pirotechnicznych o przeznaczeniu niekomercyjnym używanych, zgodnie z prawem krajowym, przez siły zbrojne, organy ścigania lub straż pożarną, wyposażenia pirotechnicznego, objętego zakresem stosowania dyrektywy Rady 96/98/WE z dnia 20 grudnia 1996 r. w sprawie wyposażenia statków⁽²⁾, wyrobów pirotechnicznych przeznaczonych do wykorzystania w przemyśle lotniczym lub soplek przeznaczonych do zabawek;
- c) produktów leczniczych legalnie udostępnionych przeciętnym użytkownikom na podstawie recepty lekarskiej zgodnie z właściwym prawem krajowym.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „substancja” oznacza substancję w rozumieniu pkt 1 art. 3 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006;
- 2) „mieszanina” oznacza mieszaninę w rozumieniu pkt 2 art. 3 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006;
- 3) „wyrób” oznacza wyrób w rozumieniu pkt 3 art. 3 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006;
- 4) „udostępnianie” oznacza dostarczanie, za opłatą lub bezpłatnie;
- 5) „wprowadzanie” oznacza akt wprowadzenia substancji na terytorium danego państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego lub z państwa trzeciego;
- 6) „używanie” oznacza każde przetwarzanie, opracowanie, przechowywanie, obrabianie lub mieszanie substancji, w tym wytwarzanie wyrobów lub inne wykorzystywanie;
- 7) „przeciętny użytkownik” oznacza każdą osobę fizyczną działającą w celach nie związanych z jej działalnością handlową, gospodarczą lub zawodową;
- 8) „podejrzana transakcja” oznacza każdą transakcję dotyczącą substancji wymienionych w załącznikach – lub mieszanin lub substancji zawierających te substancje – w tym transakcje obejmujące użytkowników zawodowych, w przypadku gdy są uzasadnione powody, by podejrzewać, że dana substancja lub mieszanina jest przeznaczona do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych,
- 9) „podmiot gospodarczy” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną lub podmiot publiczny albo grupę takich osób lub organów, które dostarczają produkty lub świadczą usługi na rynku;
- 10) „prekursor materiałów wybuchowych podlegający ograniczeniom” oznacza substancję wymienioną w załączniku I,

w stężeniu wyższym niż odpowiadające określone w nim stężeniu granicznemu i obejmuje mieszaninę lub inną substancję, która zawiera taką wymienioną substancję w stężeniu wyższym niż odpowiadające stężenie graniczne.

Artykuł 4

Udostępnianie, wprowadzanie, posiadanie i używanie

1. Prekursory materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom nie są udostępniane przeciętnym użytkownikom, wprowadzane, posiadane ani używane przez nich.

2. Niezależnie od ust. 1, państwo członkowskie może utrzymywać lub ustanowić system pozwoleń zezwalający na udostępnianie przeciętnym użytkownikom, posiadanie lub używanie przez nich prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom, pod warunkiem że przeciętny użytkownik otrzyma i na żądanie przedłoży pozwolenie na ich nabywanie, posiadanie lub używanie wydane zgodnie z art. 7 przez właściwy organ państwa członkowskiego, w którym ten prekursor materiałów wybuchowych podlegający ograniczeniom będzie nabywany, posiadany lub używany.

3. Niezależnie od ust. 1 i 2 państwo członkowskie może utrzymać lub ustanowić system rejestracji zezwalający na udostępnianie przeciętnym użytkownikom, posiadanie lub używanie przez nich następujących prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom, jeżeli podmiot gospodarczy, który je udostępnia, rejestruje każdą transakcję zgodnie ze szczegółowymi postanowieniami określonymi w art. 8:

- a) nadtlenu wodoru (CAS RN 7722-84-1) w stężeniach wyższych niż stężenie graniczne określone w załączniku I, lecz nie wyższe niż 35 % wagowo;
- b) nitrometanu (CAS RN 75-52-5) w stężeniach wyższych niż stężenie graniczne określone w załączniku I, lecz nie wyższe niż 40 % wagowo;
- c) kwasu azotowego (CAS RN 7697-37-2) w stężeniach wyższych niż stężenie graniczne określone w załączniku I, lecz nie wyższe niż 10 % wagowo.

4. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich środkach, które przyjmują, aby wprowadzić w życie systemy, określone w ust. 2 i 3. Powiadomienie zawiera prekursorów materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom, w odniesieniu do których państwo członkowskie wprowadziło wyjątek.

5. Komisja podaje do wiadomości publicznej wykaz środków notyfikowanych przez państwa członkowskie zgodnie z ust. 4.

6. W przypadku gdy przeciętny użytkownik zamierza wprowadzić prekursorów materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom na terytorium państwa członkowskiego, które wprowadziło odstępstwo od ust. 1 poprzez zastosowanie systemu pozwoleń zgodnie z ust. 2 lub systemu rejestracji zgodnie z ust. 3 lub z art. 17, osoba taka otrzymuje i na żądanie przedkłada właściwemu organowi pozwolenie wydane zgodnie z zasadami określonymi w art. 7, które jest ważne w tym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. L 154 z 14.6.2007. s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 46 z 17.2.1997. s. 25.

7. Podmiot gospodarczy, który udostępnia prekursor materiałów wybuchowych podlegający ograniczeniom przeciętnemu użytkownikowi zgodnie z ust. 2, żąda, w odniesieniu do każdej transakcji, przedłożenia pozwolenia lub, w przypadku udostępnienia zgodnie z ust. 3, rejestruje transakcję zgodnie z systemem ustanowionym przez państwo członkowskie, w którym prekursor materiałów wybuchowych podlegający ograniczeniom jest udostępniony.

Artykuł 5

Etykietowanie

Podmiot gospodarczy, który zamierza udostępnić prekursorów materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom przeciętnemu użytkownikowi, zapewnia – albo przyklejając odpowiednią etykietę, albo sprawdzając, że odpowiednia etykieta jest przyklejona – aby opakowanie wyraźnie wskazywało, że nabywcę, posiadanie lub używanie prekursora materiałów wybuchowych podlegającego ograniczeniom przez przeciętnych użytkowników podlega ograniczeniom, określonym w art. 4 ust. 1, 2 i 3.

Artykuł 6

Swobodny przepływ

Bez uszczerbku dla art. 1 akapit drugi i dla art. 13 oraz o ile niniejsze rozporządzenie lub inne akty prawne Unii nie stanowią inaczej, państwa członkowskie, w związku z zapobieganiem nielegalnemu wytwarzaniu materiałów wybuchowych, nie zabraniają, nie ograniczają ani nie utrudniają udostępniania:

- a) substancji wymienionych w załączniku I, w stężeniach nie wyższych niż stężenie graniczne w nim określone; lub
- b) substancji wymienionych w załączniku II.

Artykuł 7

Pozwolenia

1. Każde państwo członkowskie, które wydaje pozwolenia przeciętnym użytkownikom mającym uzasadniony interes, aby nabyć, wprowadzać, posiadać lub używać prekursorów materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom, ustanawia przepisy dotyczące udzielania pozwoleń przewidzianych w art. 4 ust. 2 i 6. Rozpatrując wniosek o udzielenie pozwolenia, właściwy organ państwa członkowskiego uwzględnia wszystkie istotne okoliczności, a w szczególności zgodność z prawem zamierzonego użycia substancji. Pozwolenia odmawia się, jeżeli istnieją uzasadnione powody, by wątpić w to, że zamierzone użycie jest zgodne z prawem lub że użytkownik zamierza użyć substancji do celu zgodnego z prawem.

2. Właściwy organ może zdecydować, w jaki sposób ograniczyć ważność pozwoleń: poprzez jednorazowe lub wielokrotne użycie w okresie nieprzekraczającym trzech lat. Właściwy organ może zobowiązać posiadacza pozwolenia do wykazania, aż do wyznaczonego wygaśnięcia pozwolenia, że warunki, na których pozwolenie zostało przyznane, są nadal spełnione. W pozwoleniu wymienia się prekursorów materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom, w odniesieniu do których zostało wydane pozwolenie.

3. Właściwe organy mogą zażądać od wnioskodawców uiszczenia opłaty za wniosek o udzielenie pozwolenia. Opłata ta nie przekracza kosztów rozpatrzenia wniosku.

4. Pozwolenie może zostać zawieszono lub cofnięte przez właściwy organ w przypadkach, w których istnieją uzasadnione powody, by sądzić, że warunki, na jakich pozwolenie zostało udzielone, nie są już spełniane.

5. Odwołania od jakiegokolwiek decyzji właściwego organu, jak również spory dotyczące spełnienia warunków pozwolenia, rozpatruje odpowiedni organ odpowiedzialny na mocy prawa krajowego.

6. Pozwolenia udzielone przez właściwe organy danego państwa członkowskiego mogą być uznawane w innych państwach członkowskich. Przed dniem 2 września 2014 r. Komisja sporządza, po konsultacji ze Stałym Komitetem ds. Prekursorów, wytyczne na temat szczegółów technicznych pozwoleń, by ułatwić wzajemne uznawanie pozwoleń. Wytyczne te zawierają także informacje na temat tego, jakie dane mają znajdować się w ważnych pozwoleńiach na wprowadzanie prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom, w tym projekt formatu takich pozwoleń.

Artykuł 8

Rejestracja transakcji

1. Do celów rejestracji zgodnie z art. 4 ust. 3, przeciętni użytkownicy legitymują się urzędowym dokumentem identyfikacyjnym.

2. Rejestr zawiera co najmniej następujące informacje:

- a) imię i nazwisko, adres i w stosownych przypadkach numer identyfikacyjny przeciętnego użytkownika albo rodzaj i numer dokumentu identyfikacyjnego;
- b) nazwę substancji lub mieszaniny, w tym jej stężenie;
- c) ilość substancji lub mieszaniny;
- d) zamierzone użycie substancji lub mieszaniny zadeklarowane przez przeciętnego użytkownika;
- e) datę i miejsce transakcji;
- f) podpis przeciętnego użytkownika.

3. Rejestr przechowywany jest przez okres pięciu lat od dnia zawarcia transakcji. W tym okresie rejestr udostępniany jest do inspekcji na żądanie właściwych organów.

4. Rejestr prowadzony jest w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku i jest udostępniany do inspekcji w każdym momencie w okresie przewidzianym w ust. 3. Wszelkie dane przechowywane elektronicznie:

- a) zgadzają się z formatem i treścią odnośnych dokumentów papierowych; oraz
- b) są bezpośrednio dostępne w każdym momencie przez cały okres przewidziany w ust. 3.

Artykuł 9

Zgłaszanie podejrzanych transakcji, zniknięcia i kradzieży

1. Podejrzane transakcje dotyczące substancji wymienionych w załącznikach – lub dotyczące mieszanin lub substancji zawierających te substancje – podlegają zgłoszeniu zgodnie z niniejszym artykułem.

2. Każde państwo członkowskie ustanawia jeden krajowy punkt kontaktowy lub większą ich liczbę, wyraźnie podając ich numery telefonu i adresy poczty elektronicznej na potrzeby zgłaszania podejrzanych transakcji.

3. Podmioty gospodarcze mogą zastrzec sobie prawo do odmowy podejrzanej transakcji oraz dokonują zgłoszenia transakcji lub próby dokonania transakcji bez zbędnej zwłoki, obejmującego w miarę możliwości informacje o tożsamości klienta, krajowemu punktowi kontaktowemu państwa członkowskiego, w którym transakcja została dokonana lub próbowano jej dokonać, jeśli mają uzasadnione powody, by sądzić, że proponowana transakcja dotycząca co najmniej jednej substancji wymienionej w załącznikach, lub dotycząca mieszaniny lub substancji zawierającej tę substancję, jest podejrzaną transakcją, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności, a w szczególności w przypadku gdy potencjalny klient:

- a) wydaje się niepewny, jak użyje substancji lub mieszaniny;
- b) wydaje się niezaznajomiony z zamierzonym użyciem substancji lub mieszaniny lub nie może go w wiarygodny sposób wyjaśnić;
- c) zamierza nabyć substancje w ilości, kombinacjach lub stężeniach nietypowych dla użytku własnego;
- d) nie chce potwierdzić swojej tożsamości lub podać miejsca zamieszkania; lub
- e) nalega na skorzystanie z nietypowych metod płatności, w tym płatności dużą ilością gotówki.

4. Podmioty gospodarcze zgłaszają także zniknięcia i kradzieże znacznych ilości substancji wymienionych w załącznikach – oraz mieszanin lub substancji zawierających te substancje – krajowemu punktowi kontaktowemu państwa członkowskiego, w którym zniknięcie lub kradzież miały miejsce.

5. W celu ułatwienia współpracy między właściwymi organami oraz podmiotami gospodarczymi Komisja, po konsultacji ze Stałym Komitetem ds. Prekursorów, sporządzi przed dniem 2 września 2014 r. wytyczne, by wspomóc łańcuch dostaw substancji chemicznych i, w stosownych przypadkach, właściwe organy. Wytyczne te będą zawierać w szczególności:

- a) informacje, w jaki sposób rozpoznać i zgłosić podejrzane transakcje, w szczególności w odniesieniu do stężeń lub ilości substancji wymienionych w załączniku II, poniżej których zwykle niepotrzebne są żadne działania;
- b) informacje, w jaki sposób rozpoznać i zgłosić przypadki zniknięcia i kradzieży znacznych ilości;
- c) inne informacje, które mogą zostać uznane za użyteczne.

Komisja regularnie aktualizuje wytyczne.

6. Właściwe organy zapewniają, aby wytyczne przewidziane w ust. 5 były regularnie rozpowszechniane w sposób uznany za odpowiedni przez właściwe organy, zgodnie z celami wytycznych.

Artykuł 10

Ochrona danych

Państwa członkowskie zapewniają, aby przetwarzanie danych osobowych prowadzone w związku z zastosowaniem niniejszego rozporządzenia było zgodne z dyrektywą 95/46/WE. W szczególności państwa członkowskie zapewniają, aby przetwarzanie danych osobowych niezbędnych do udzielenia pozwolenia na mocy art. 4 ust. 2 i 6 i art. 7 niniejszego rozporządzenia lub do rejestracji transakcji na mocy art. 4 ust. 3 i art. 8 i 17 niniejszego rozporządzenia oraz do zgłaszania podejrzanych transakcji na mocy art. 9 niniejszego rozporządzenia było zgodne z dyrektywą 95/46/WE.

Artykuł 11

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji za naruszenie niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia ich wykonania. Przewidziane sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 12

Zmiany załączników

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 14, w odniesieniu do zmian stężeń granicznych w załączniku I, o ile jest to konieczne w celu uwzględnienia tendencji w zakresie nielegalnego używania substancji jako prekursorów materiałów wybuchowych lub na podstawie badań i testów, a także w odniesieniu do dodawania substancji w załączniku II, w przypadku gdy jest to konieczne w celu uwzględnienia tendencji w zakresie nielegalnego używania substancji jako prekursorów materiałów wybuchowych. Komisja w ramach przygotowań aktów delegowanych stara się przeprowadzać konsultacje z odpowiednimi zainteresowanymi stronami, w szczególności z sektorem chemicznym i detalicznym.

Jeżeli, w przypadku nagłej zmiany oceny ryzyka związanego z niezgodnym z przeznaczeniem wykorzystaniem substancji do wytwarzania nielegalnych materiałów wybuchowych, zachodzi szczególnie pilna potrzeba, do aktów delegowanych przyjętych zgodnie z niniejszym artykułem ma zastosowanie procedura, o której mowa w art. 15.

2. Komisja przyjmuje oddzielny akt delegowany w odniesieniu do każdej zmiany stężenia granicznego w załączniku I i każdej nowej substancji dodawanej do załącznika II. Każdy akt delegowany oparty jest na analizie wykazującej, że żadna zmiana nie prowadzi do nieproporcjonalnych obciążeń podmiotów gospodarczych lub konsumentów, przy uwzględnieniu celów, które mają być realizowane.

Artykuł 13

Klauzula ochronna

1. W przypadku gdy dane państwo członkowskie ma uzasadnione powody, by sądzić, że konkretna substancja niewymieniona w załącznikach mogłaby zostać użyta do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych, może ono ograniczyć udostępnianie, posiadanie i używanie tej substancji – lub

dowolnej mieszaniny lub substancji zawierającej tę substancję – lub zabronić jej udostępniania, lub może określić, że należy zgłaszać podejrzone transakcje dotyczące tej substancji zgodnie z art. 9.

2. W przypadku gdy dane państwo członkowskie ma uzasadnione powody, by sądzić, że konkretna substancja wymieniona w załączniku I mogłaby zostać użyta do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych w niższym stężeniu niż stężenie graniczne określone w załączniku I, może ono jeszcze bardziej ograniczyć udostępnianie, posiadanie i używanie tej substancji lub zabronić jej udostępniania przez określenie niższego stężenia granicznego.

3. W przypadku gdy dane państwo członkowskie ma uzasadnione powody, by ustalić stężenie graniczne, powyżej którego substancja wymieniona w załączniku II powinna podlegać ograniczeniom, w innym wypadku stosując prekursorów materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom, może ono ograniczyć udostępnianie, posiadanie i używanie tej substancji lub zabronić jej udostępniania przez określenie maksymalnego dopuszczalnego stężenia.

4. Państwo członkowskie wprowadzające ograniczenia lub zakazy w odniesieniu do substancji zgodnie z przepisami w ust. 1, 2 lub 3 niezwłocznie informuje o tym Komisję i inne państwa członkowskie, podając powody tej decyzji.

5. W świetle informacji przekazanych na mocy ust. 4 Komisja niezwłocznie analizuje, czy należy przygotować zmiany załączników zgodnie z art. 12 ust. 1 lub czy przygotować wniosek ustawodawczy mający na celu zmianę załączników. Zainteresowane państwa członkowskie w stosownych przypadkach zmieniają lub uchylają środki krajowe, aby uwzględnić wszelkie takie zmiany załączników.

6. Nie później niż dnia 2 czerwca 2013 r. państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich istniejących krajowych środkach, ograniczających lub zakazujących udostępnianie, posiadanie i używanie substancji lub dowolnej mieszaniny lub substancji zawierającej tę substancję ze względu na możliwość użycia ich do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych.

Artykuł 14

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 12, powierza się Komisji na okres 5 lat od dnia 1 marca 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu 5 lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 12, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy prze-

kazanie określonych w niej uprawnień. Staje się ona skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność obowiązujących już aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 12 wchodzi w życie tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie 2 miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeśli przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie zamierzają wyrażać sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 15

Tryb pilny

1. Akty delegowane przyjęte na podstawie niniejszego artykułu wchodzi w życie niezwłocznie i mają zastosowanie, dopóki nie zostanie wyrażony sprzeciw zgodnie z ust. 2. Przekazując akt delegowany Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, podaje się powody zastosowania trybu pilnego.

2. Parlament Europejski albo Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 14 ust. 5. W takim przypadku Komisja uchyla akt niezwłocznie po doręczeniu przez Parlament Europejski lub Radę decyzji o sprzeciwie.

Artykuł 16

Przepisy przejściowe

Posiadanie i używanie przez przeciętnych użytkowników prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom jest dozwolone do dnia 2 marca 2016 r.

Artykuł 17

Istniejące systemy rejestracji

Państwa członkowskie, które w dniu 1 marca 2013 r. posiadają system zobowiązujący podmioty gospodarcze, które udostępniają przeciętnym użytkownikom prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom, do rejestrowania transakcji, mogą wprowadzić odstępstwo od art. 4 ust. 1 lub 2 poprzez zastosowanie takiego systemu rejestracji zgodnie z art. 8 do niektórych lub wszystkich substancji wymienionych w załączniku I. Zasady ustanowione w art. 4 ust. 4–7 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 18

Przegląd

1. Do dnia 2 września 2017 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym analizuje:

a) wszelkie problemy, które pojawiły się w wyniku stosowania niniejszego rozporządzenia;

- b) konieczność i wykonalność dalszego wzmocnienia i harmonizacji systemu w kontekście zagrożenia bezpieczeństwa publicznego spowodowanego terroryzmem i inną poważną działalnością przestępczą, z uwzględnieniem doświadczeń państw członkowskich w stosowaniu niniejszego rozporządzenia – w tym wszelkich stwierdzonych luk bezpieczeństwa, biorąc pod uwagę koszty i korzyści dla państw członkowskich, podmiotów gospodarczych i innych odpowiednich podmiotów;
- c) konieczność i wykonalność rozszerzenia zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, aby objąć nim zawodowych użytkowników, przy uwzględnieniu obciążeń nakładanych na podmioty gospodarcze i celu niniejszego rozporządzenia;
- d) konieczność i wykonalność włączenia niesklasyfikowanych prekursorów materiałów wybuchowych do przepisów w sprawie zgłaszania podejrzanych transakcji, zniknięć i kradzieży.

2. Do dnia 2 marca 2015 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie analizujące możliwości przeniesienia odpowiednich przepisów dotyczących azotanu amonu z rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 do niniejszego rozporządzenia.

3. W stosownych przypadkach w świetle sprawozdań, o których mowa ust. 1 i 2, Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy mający na celu odpowiednią zmianę niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 19

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 2 września 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 15 stycznia 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

L. CREIGHTON

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Substancje, które nie są udostępniane przeciętnym użytkownikom, także w mieszaninach lub substancjach zawierających te substancje, chyba że stężenie jest równe stężeniom granicznym określonym poniżej lub od nich niższe

Nazwa substancji i numer przypisany substancji przez Chemical Abstracts Service (CAS RN)	Stężenie graniczne	Kod w Nomenklaturze scalonej (NS) odrębnego związku chemicznego odpowiadającego wymogom uwagi 1 odpowiednio do działu 28 lub 29 NS ⁽¹⁾	Kod w Nomenklaturze scalonej (NS) mieszaniny bez składników (np. rtęć, metale szlachetne, metale ziem rzadkich lub substancje radioaktywne), które przesądziłyby o klasyfikacji według innego kodu NS ⁽¹⁾
Nadtlenek wodoru (CAS RN 7722-84-1)	12 % wagowo	2847 00 00	3824 90 97
Nitrometan (CAS RN 75-52-5)	30 % wagowo	2904 20 00	3824 90 97
Kwas azotowy (CAS RN 7697-37-2)	3 % wagowo	2808 00 00	3824 90 97
Chloran potasu (CAS RN 3811-04-9)	40 % wagowo	2829 19 00	3824 90 97
Nadchloran potasu (CAS 7778-74-7)	40 % wagowo	2829 90 10	3824 90 97
Chloran sodu (CAS RN 7775-09-9)	40 % wagowo	2829 11 00	3824 90 97
Nadchloran sodu (CAS 7601-89-0)	40 % wagowo	2829 90 10	3824 90 97

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 948/2009 (Dz.U. L 287 z 31.10.2009, s. 1).

ZAŁĄCZNIK II

Substancje, także w mieszaninach lub w substancjach, w odniesieniu do których podejrzane transakcje podlegają zgłoszeniu

Nazwa substancji i numer przypisany substancji przez Chemical Abstracts Service (CAS RN)	Kod w Nomenklaturze scalonej (NS) odrębnego związku chemicznego odpowiadającego wymogom odpowiednio uwagi 1 do działu 28, uwagi 1 do działu 29 lub uwagi 1 lit. b) do rozdziału 31 NS ⁽¹⁾	Kod w Nomenklaturze scalonej (NS) mieszaniny bez składników (np. rtęć, metale szlachetne, metale ziem rzadkich lub substancje radioaktywne), które przesądziłyby o klasyfikacji według innego kodu NS ⁽¹⁾
Urotropina (CAS RN 100-97-0)	2921 29 00	3824 90 97
Kwas siarkowy (CAS RN 7664-93-9)	2807 00 10	3824 90 97
Aceton (CAS RN 67-64-1)	2914 11 00	3824 90 97
Azotan potasu (CAS RN 7757-79-1)	2834 21 00	3824 90 97
Azotan sodu (CAS RN 7631-99-4)	3102 50 10 (naturalny)	3824 90 97
	3102 50 90 (inny niż naturalny)	3824 90 97
Azotan wapnia (CAS RN 10124-37-5)	2834 29 80	3824 90 97
Azotan wapniowo amonowy (CAS RN 15245-12-2)	3102 60 00	3824 90 97
Azotan amonu (CAS RN 6484-52-2) [w stężeniu 16 % wyrażonym stosunkiem wagi azotu do azotanu amonu lub wyższym]	3102 30 10 (w roztworze wodnym)	3824 90 97
	3102 30 90 (pozostałe)	

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 948/2009.

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 99/2013**z dnia 15 stycznia 2013 r.****w sprawie Europejskiego programu statystycznego 2013–2017****(Tekst mający znaczenie dla EOG i Szwajcarii)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
w szczególności jego art. 338 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom
narodowym,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rzetelne dane empiryczne i statystyczne są bezwzględnie konieczne dla pomiaru postępu i oceny efektywności polityk i programów Unii, zwłaszcza w kontekście strategii „Europa 2020” określonej w komunikacie Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowanym: „Europa 2020: strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” („strategia „Europa 2020”).
- (2) Zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej ⁽²⁾ należy ustanowić wieloletni Europejski program statystyczny („wieloletni program”), stanowiący ramy dla finansowania działań Unii.
- (3) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 223/2009 wieloletni program powinien zapewniać ramy dla opracowywania, tworzenia i rozpowszechniania statystyki europejskiej oraz wyznaczać główne obszary i cele przewidywanych działań na okres nieprzekraczający pięciu lat. Należy określić w nim priorytety dotyczące potrzeb w zakresie informacji do celów prowadzenia działań Unii. Potrzeby te powinny być określone proporcjonalnie do zasobów, jakie są konieczne na poziomie unijnym i krajowym do zapewnienia wymaganych statystyk, a także w odniesieniu do obciążenia respondentów i kosztów ponoszonych przez respondentów, ze szczególnym uwzględnieniem stosunku kosztów do korzyści.
- (4) Opracowywanie, tworzenie i rozpowszechnianie statystyk europejskich w ramach legislacyjnych wieloletniego programu powinno się odbywać w obrębie europejskiego systemu statystycznego (ESS) w drodze ścisłej i skoordynowanej współpracy między urzędem statystycznym Unii, którym jest Komisja (Eurostat), a krajowymi urzędami statystycznymi i innymi organami krajowymi wyznaczonymi przez państwa członkowskie ⁽³⁾ (zwanymi wspólnie „krajowymi organami statystycznymi”). Zawodowa niezależność krajowych urzędów statystycznych oraz Komisji (Eurostatu) ma kluczowe znaczenie dla dostarczania wiarygodnych danych statystycznych wysokiej jakości.
- (5) Dla poprawy jakości statystyki europejskiej absolutnie konieczna jest ściślejsza współpraca między Komisją (Eurostatem) a krajowymi urzędami statystycznymi. Taka ściślejsza współpraca powinna koncentrować się przede wszystkim na zapewnianiu dalszych szkoleń metodologicznych w dziedzinie statystyki i obszarów pokrewnych, na rozwijaniu i rozpowszechnianiu dobrych praktyk stosowanych obecnie w ramach ESS oraz na dwukierunkowej wymianie pracowników między państwami członkowskimi a Komisją (Eurostatem).
- (6) Realizacja wieloletniego programu daje możliwość stworzenia zharmonizowanej statystyki europejskiej w celu przyczynienia się do opracowywania, tworzenia i rozpowszechniania wspólnych, porównywalnych i wiarygodnych informacji statystycznych na szczeblu unijnym.
- (7) Wysokiej jakości statystyki opracowywane, tworzone i rozpowszechniane w ramach wieloletniego programu są niezbędne dla podejmowania decyzji w oparciu o fakty, powinny być dostępne w odpowiednim czasie oraz przyczyniać się do wdrożenia polityk Unii odzwierciedlonych w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) i strategii „Europa 2020”, a także innych polityk wymienionych wśród priorytetów strategicznych Komisji na lata 2010–2014, zwłaszcza wzmocnionego i zintegrowanego zarządzania gospodarczego, zmiany klimatu, zreformowanej polityki rolnej, wzrostu gospodarczego i spójności społecznej, równouprawnienia płci, Europy obywateli i globalizacji. Należy je wspierać poprzez działania, które są finansowane w ramach wieloletniego programu, w przypadku gdy Unia może przynieść oczywistą wartość dodaną, i które zmierzają do zapewnienia równorzędnego traktowania wskaźników ekonomicznych, społecznych i środowiskowych.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 20 grudnia 2012 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164.

⁽³⁾ Bez uszczerbku dla art. 5 Protokołu nr 4 w sprawie Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego.

- (8) Przy definiowaniu obszarów statystyki, które będą rozwijane, należy uwzględnić cele rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 691/2011 z dnia 6 lipca 2011 r. w sprawie europejskich rachunków ekonomicznych środowiska ⁽¹⁾, które dotyczą opracowania nowych modułów rachunków ekonomicznych środowiska.
- (9) Ponadto analizie statystycznej należy w szczególnym stopniu poddać wpływ programów konsolidacji fiskalnej na pracowników i innych obywateli. Dane statystyczne należy gromadzić w taki sposób, aby uwidocznic zmiany zachodzące w poszczególnych państwach członkowskich, na przykład w odniesieniu do rozwoju sytuacji dotyczącej bezrobocia, wysokości świadczeń socjalnych i ich zmian, liczby i jakości miejsc pracy, mobilności pracowników w państwach członkowskich, w ramach Unii oraz między Unią a państwami trzecimi, a także powiązanych zmian społeczno-geograficznych, jeżeli chodzi o strukturę płac i szkolenia zawodowe.
- (10) W ostatnich latach ESS stanął w obliczu wielu wyzwań. Po pierwsze, brak krajowych statystyk wysokiej jakości może mieć negatywny wpływ na państwa członkowskie oraz Unię w ogóle. Spójne i dokładne statystyki wysokiej jakości tworzone przez zawodowo niezależne krajowe urzędy statystyczne są zatem absolutnie konieczne do celów kształtowania polityki na szczeblu krajowym i unijnym oraz, w szczególności, w kontekście mechanizmów nadzoru strefy euro.
- (11) Po drugie, stale rośnie zapotrzebowanie na statystyki europejskie i nie wydaje się prawdopodobne, aby ta tendencja miała się zmienić w przyszłości. Globalizacja gospodarcza stanowi szczególne wyzwanie, wymagające opracowania nowych metod pomiaru globalnych łańcuchów wartości w sposób skoordynowany na szczeblu międzynarodowym, w celu uzyskania lepszego obrazu wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy.
- (12) Po trzecie, charakter potrzeb podlega ciągłym zmianom, co wymaga większej synergii różnych dziedzin statystyki.
- (13) Po czwarte, właściwe przekroje dostępnych danych mogą ułatwić monitorowanie skutków kryzysu gospodarczego i finansowego oraz wpływu wdrażanych polityk na obywateli, w tym na najsłabsze grupy społeczeństwa.
- (14) Po piąte, zmienił się charakter statystyki. Nie jest ona już tylko jedynym źródłem informacji na potrzeby kształtowania polityki, lecz znajduje się obecnie w samym centrum procesu podejmowania decyzji. Podejmowanie decyzji w oparciu o fakty wymaga statystyki, która spełnia kryteria wysokiej jakości związane z określonymi celami, jakim służy; rośnie też zapotrzebowanie na złożoną, wielowymiarową statystykę wspierającą złożone obszary polityki. W celu odpowiedniego reagowania na wymagania związane z kształtowaniem polityki konieczne jest, w stosownych przypadkach, dysponowanie danymi zdezagregowanymi według kryterium płci.
- (15) Po szóste, ze względu na pojawienie się nowych podmiotów na rynku informacji, w tym dostarczających informacje w czasie zbliżonym do rzeczywistego, priorytetem ESS na przyszłość jest wysoka jakość, w tym aktualność danych.
- (16) Po siódme, sytuację utrudniają ograniczenia budżetowe na poziomie krajowym i unijnym, a także potrzeba dalszego zmniejszenia obciążeń dla przedsiębiorstw i obywateli.
- (17) Wszystkie siedem wyzwań uwzględniono w komunikacie Komisji z dnia 10 sierpnia 2009 r. w sprawie metod tworzenia statystyk UE: wizja na kolejną dekadę, oraz w strategii ESS wdrażającej tę wizję, w których proponuje się dążenie do przeorganizowania metod pracy ESS, w celu uczynienia go bardziej wydajnym i elastycznym. Wdrożenie tego komunikatu leży u podstaw wieloletniego programu w ramach wspólnej strategii ESS.
- (18) W celu zapewnienia rzetelności i zarządzania jakością przy opracowywaniu, tworzeniu i rozpowszechnianiu statystyk europejskich na podstawie niniejszego rozporządzenia krajowe urzędy statystyczne i Komisja (Eurostat) powinny podjąć wszelkie niezbędne działania w celu utrzymania zaufania publicznego do statystyki oraz umożliwienia bardziej rygorystycznego stosowania obowiązującego Europejskiego kodeksu praktyk statystycznych oraz komunikatu Komisji z dnia 15 kwietnia 2011 r. zatytułowanego „Rzetelne zarządzanie jakością w statystyce europejskiej”, przy jednoczesnym poszanowaniu określonych w nich zasad.
- (19) W celu lepszego dostosowania ograniczonych zasobów dostępnych dla producentów krajowych i europejskich przy tworzeniu statystyki europejskiej, do rosnących potrzeb w zakresie statystyki, etap przygotowywania rocznych programów prac Komisji w dziedzinie statystyki, które zawierają szczegółowy opis wieloletniego programu, powinien obejmować systematyczny i dokładny przegląd priorytetów statystycznych, który doprowadzi do ograniczenia mniej istotnych wymagań i uproszczenia istniejących procesów przy jednoczesnym zwiększeniu wiarygodności oraz utrzymaniu wysokich standardów statystyki publicznej. Należy także wziąć pod uwagę obciążenie respondentów, niezależnie od tego, czy są nimi przedsiębiorstwa, centralne, regionalne lub lokalne jednostki rządowe lub samorządowe, gospodarstwa domowe czy osoby fizyczne. Proces ten należy przeprowadzić w ścisłej współpracy z użytkownikami i producentami statystyk europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 192 z 22.7.2011, s. 1.

- (20) W tym kontekście należy osiągnąć racjonalny podział obciążenia finansowego między budżetem Unii a budżetami państw członkowskich. Oprócz podziału środków finansowych określonego w niniejszym rozporządzeniu krajowe organy statystyczne powinny zatem otrzymać na poziomie krajowym odpowiednie środki finansowe na realizację poszczególnych działań statystycznych ustalonych na potrzeby wdrożenia wieloletniego programu.
- (21) Mając na uwadze obciążenia związane z zachowaniem zgodności z normami, szczególnie dla mniejszych państw członkowskich, Komisja (Eurostat) powinna być w stanie służyć państwom członkowskim wsparciem technicznym i fachowym doradztwem, aby pomóc im przezwyciężyć trudności badawcze oraz poważne bariery metodologiczne, z myślą o zapewnieniu zgodności z normami i dostarczeniu danych wysokiej jakości.
- (22) Pulę środków finansowych wieloletniego programu należy również przydzielić w taki sposób, aby pokryć wydatki potrzebne do usprawnienia procesu opracowywania wysokiej jakości statystyk europejskich oraz zdolności do tego, a także wydatki potrzebne do zaspokojenia potrzeb szkoleniowych statystyków krajowych.
- (23) Wkłady finansowe Unii powinny wspierać działania w zakresie opracowywania, tworzenia i rozpowszechniania statystyk europejskich zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Powinny one mieć formę dotacji, zamówień publicznych bądź jakichkolwiek innych interwencji potrzebnych do osiągnięcia celów wieloletniego programu. W tym kontekście stosowanie kwot ryczałtowych powinno być głównym sposobem uproszczenia zarządzania dotacjami.
- (24) Zgodnie z art. 15 rozporządzenia (WE) nr 223/2009 należy opracować właściwą strukturę finansową w celu wspierania sieci współpracy.
- (25) Należy wprowadzić przepis otwierający wieloletni program na uczestnictwo państw Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu należących do Europejskiego Obszaru Gospodarczego („państwa EOG/EFTA”) i Szwajcarii. Należy również wprowadzić przepis otwierający wieloletni program na uczestnictwo innych państw, w szczególności państw sąsiadujących z Unią, państw ubiegających się o członkostwo w Unii i państw kandydujących lub przystępujących do Unii.
- (26) W kontekście wdrażania wieloletniego programu należy w stosownych przypadkach wspierać współpracę z państwami trzecimi nieuczestniczącymi w wieloletnim programie, z uwzględnieniem wszelkich właściwych umów zawartych lub planowanych między tymi państwami a Unią.
- (27) Aby roczne programy prac przyjmowane przez Komisję dla realizacji wieloletniego programu mogły być uznane za decyzje w sprawie finansowania zgodnie z art. 84 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii ⁽¹⁾ („rozporządzenie finansowe”), muszą one określać cele, oczekiwane rezultaty, metodę realizacji oraz całkowite kwoty. Roczne programy prac muszą także zawierać opis działań, które mają być finansowane, wskazanie kwot przeznaczonych na każde działanie oraz orientacyjny harmonogram realizacji. Wskazane jest, aby określały one przydatność celów na potrzeby użytkowników i plan projektu. W odniesieniu do dotacji programy te powinny zawierać priorytety, podstawowe kryteria oceny oraz maksymalny wskaźnik współfinansowania. Ponadto roczne programy prac powinny zawierać odpowiednie wskaźniki monitorowania wyników.
- (28) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ustanowienie wieloletniego programu, nie może zostać osiągnięty w wystarczającym stopniu przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (29) Aby realizować wieloletni program w sposób wydajny i skuteczny w osiąganiu jego celów oraz aby uwzględnić ograniczenia budżetowe, począwszy od etapu opracowywania wieloletniego programu, przeprowadzono ocenę *ex ante* zgodnie z zasadą należytego zarządzania finansami. Znaczenie i wpływ środków podejmowanych w ramach wieloletniego programu należy systematycznie poddawać monitorowaniu i ocenie, w tym niezależnym ocenom zewnętrznym. Na potrzeby oceniania wieloletniego programu sformułowano mierzalne cele oraz opracowano wskaźniki.
- (30) W odniesieniu do roku 2013 w niniejszym rozporządzeniu ustanawia się pulę środków finansowych na wieloletni program, która, podczas corocznej procedury budżetowej, ma być głównym punktem odniesienia dla władzy budżetowej w rozumieniu pkt 37 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽²⁾.
- (31) Oprócz puli środków finansowych określonej niniejszym rozporządzeniem poszczególne działania statystyczne mające na celu realizację wieloletniego programu, obejmujące działania w postaci porozumienia między krajowymi organami statystycznymi a Komisją (Eurostatem), powinny otrzymać w możliwym zakresie odpowiednie środki finansowe na poziomie krajowym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

- (32) Ocena skutków niniejszego rozporządzenia, przedstawiająca oszczędności kosztów dla Unii i państw członkowskich, stanowi podstawę przydziału środków finansowych dla wieloletniego programu. Oszczędności kosztów wynikać będą w szczególności z nowych metod tworzenia statystyki europejskiej w wyniku rozwoju w dziedzinie technologii informacyjno-komunikacyjnych.
- (33) Należy chronić interesy finansowe Unii poprzez zastosowanie proporcjonalnych środków w całym cyklu wydatkowania, w tym zapobieganie nieprawidłowościom, ich wykrywanie i analizę, odzyskiwanie środków straconych, nienależnie wypłaconych lub nieodpowiednio wykorzystanych oraz, w stosownych przypadkach, nakładanie kar.
- (34) W celu zapewnienia ciągłości działań statystycznych przewidzianych w ESS na cały rok kalendarzowy 2013, oraz dla pewności prawnej, niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie z dniem jego opublikowania i powinno być stosowane od dnia 1 stycznia 2013 r. Data rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia powinna w szczególności służyć uzasadnieniu wypłat na rzecz personelu kontraktowego, jak również wszystkich działań podejmowanych na podstawie programu.
- (35) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 223/2009 projekt wieloletniego programu został przedstawiony do wstępnej analizy Komitetowi ds. Europejskiego Systemu Statystycznego, Europejskiemu Komitetowi Doradczemu ds. Statystyki, ustanowionemu decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 234/2008/WE⁽¹⁾, oraz Komitetowi ds. Statystyki Walutowej, Finansowej i Bilansu Płatniczego, ustanowionemu decyzją Rady 2006/856/WE⁽²⁾,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Ustanowienie Europejskiego programu statystycznego

Niniejszym ustanawia się Europejski program statystyczny na lata 2013–2017 (zwanym dalej „programem”).

Artykuł 2

Wartość dodana

Program stanowi wartość dodaną przez zapewnienie, by statystyki europejskie koncentrowały się na informacjach, które są niezbędne dla opracowywania, wdrażania, monitorowania i oceny polityk Unii. Program przyczynia się ponadto do efektywnego wykorzystywania zasobów poprzez popieranie działań, które wnoszą zasadniczy wkład w opracowywanie, tworzenie i rozpowszechnianie zharmonizowanych, porównywalnych, wiarygodnych, przyjaznych dla użytkownika i dostępnych informacji statystycznych, w oparciu o jednolite standardy i wspólne zasady określone w Europejskim kodeksie praktyk statystycznych („Kodeks praktyk”) przyjętym przez Komitet ds. Europejskiego Systemu Statystycznego (ESSC), w szczególności kryteria jakości w zakresie przydatności, dokładności i wiarygodności, aktualności i terminowości, dostępności i przejrzystości oraz spójności i porównywalności.

⁽¹⁾ Dz.U. L 73 z 15.3.2008, s. 13.

⁽²⁾ Dz.U. L 332 z 30.11.2006, s. 21.

Artykuł 3

Zakres

1. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się ramy programowania w zakresie opracowywania, tworzenia i rozpowszechniania statystyk europejskich oraz wyznacza główne obszary i cele działań przewidywanych na lata 2013–2017 zgodnie z art. 13 i 14 rozporządzenia (WE) nr 223/2009.

2. Program nie obejmuje środków przewidzianych w programie modernizacji europejskiej statystyki przedsiębiorstw i handlu (zwanym dalej „programem MEETS”), ustanowionym decyzją nr 1297/2008/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾, do zakończenia okresu realizacji programu MEETS w dniu 31 grudnia 2013 r., ale zawiera cele w dziedzinie statystyki przedsiębiorstw i handlu, których realizacja jest zaplanowana na lata 2014–2017.

Artykuł 4

Cele

1. Ogólnym celem programu jest utrzymanie przez europejski system statystyczny (ESS) roli wiodącego dostawcy wysokiej jakości statystyk dotyczących Europy.

2. Mając na uwadze dostępne zasoby zarówno na szczeblu krajowym, jak i unijnym, oraz obciążenie respondentów, w działaniach w dziedzinie statystyki prowadzonych na rzecz realizacji programu dąży się do osiągnięcia następujących celów szczegółowych:

— cel 1: terminowe dostarczanie informacji statystycznych, aby wspierać opracowywanie, monitorowanie i ocenę polityk Unii odpowiednio odzwierciedlających priorytety, utrzymując równowagę między obszarami gospodarczymi, społecznymi i środowiskowymi oraz zaspokajając potrzeby szerokiego kręgu użytkowników statystyki europejskiej, w tym innych decydentów, naukowców, przedsiębiorców i wszystkich obywateli Europy, w sposób racjonalny pod względem kosztów, bez niepotrzebnego powielania działań,

— cel 2: wdrażanie nowych metod tworzenia statystyk europejskich w celu poprawy wydajności i jakości,

— cel 3: umacnianie partnerstwa wewnątrz ESS i poza nim, w celu dalszego zwiększania jego wydajności i wzmacniania jego wiodącej roli w statystyce publicznej na świecie, oraz

— cel 4: zapewnienie spójnego dostarczania takich statystyk podczas całego okresu trwania programu, pod warunkiem że nie zakłóca to mechanizmów określania priorytetów ESS.

3. Ogólne i szczegółowe cele, o których mowa w ust. 1 i 2, określono bardziej szczegółowo w załączniku, wraz ze wskaźnikami stosowanymi do monitorowania realizacji programu. Zgodnie z art. 13 i 14 rozporządzenia (WE) nr 223/2009 program podlega szczegółowemu planowaniu rocznemu, które będzie obejmować mechanizm określania priorytetów jako integralną część procesu. Cele programu są osiągnięte poprzez

⁽³⁾ Dz.U. L 340 z 19.12.2008, s. 76.

ściłą i skoordynowaną współpracę w ramach ESS. Program obejmuje opracowywanie odpowiednich instrumentów prowadzących do podniesienia jakości, większego stopnia elastyczności ESS i poprawy zdolności do terminowego zaspokajania potrzeb użytkowników. Program zapoczątkowuje również opracowywanie wiarygodnych wskaźników będących w stanie sprostać wyzwaniom XXI wieku, tj. dokonujących pomiaru zrównoważonego rozwoju środowiska, jakości życia i spójności społecznej oraz rejestrowania aktywności gospodarczej w sektorze usług i w gospodarce społecznej.

Artykuł 5

Zarządzanie statystyką i jej niezależność, przejrzystość oraz jakość

1. Statystyki europejskie tworzone są w sposób zawodowo niezależny i przejrzysty.

2. Program jest wdrażany zgodnie z zasadami Kodeksu praktyk, z myślą o tworzeniu i rozpowszechnianiu zharmonizowanych i porównywalnych statystyk europejskich wysokiej jakości, zgodnie z art. 12 rozporządzenia (WE) nr 223/2009, oraz zapewnieniu prawidłowego funkcjonowania ESS jako całości. Krajowe urzędy statystyczne i urząd statystyczny Unii (Komisja (Eurostat)) zapewniają, poprzez swą zawodową niezależność, zgodność statystyk europejskich z Kodeksem praktyk.

3. Krajowe urzędy statystyczne i inne organy krajowe wyznaczone przez państwa członkowskie (zwane wspólnie „krajowymi organami statystycznymi”), oraz Komisja (Eurostat), które są odpowiedzialne za opracowanie, tworzenie i rozpowszechnianie statystyk europejskich:

- dążą do wzmocnienia środowiska instytucjonalnego i organizacyjnego promującego koordynację, efektywność i wiarygodność krajowych organów statystycznych oraz Komisji (Eurostatu) opracowujących i rozpowszechniających statystyki europejskie,
- kładą nacisk na zasady statystyczne określone w art. 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 223/2009 oraz na potrzeby użytkowników,
- zaspokajają potrzeby użytkowników instytucjonalnych z Unii zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 223/2009 oraz dążą do opracowania statystyk zaspokajających potrzeby szerokiego kręgu użytkowników statystyki europejskiej, w tym innych decydentów, naukowców, przedsiębiorców i wszystkich obywateli Europy, oraz
- współpracują z organami statystycznymi na szczeblu międzynarodowym w celu propagowania korzystania z międzynarodowych pojęć, klasyfikacji, metod i innych standardów, szczególnie w celu zapewnienia większej spójności i lepszej porównywalności statystyk w skali światowej.

4. Każde państwo członkowskie dąży do zapewnienia, aby procesy tworzenia statystyk w tym państwie przebiegały

w sposób ustandaryzowany i były usprawniane, w możliwym zakresie, przez mechanizmy audytu.

5. Ze względu na przejrzystość Komisja (Eurostat) publikuje, w stosownych przypadkach, swoją ocenę jakości wkładów krajowych do statystyki europejskiej jako część sprawozdawczości w zakresie jakości i monitorowania zgodności.

6. Komisja (Eurostat) pracuje nad zapewnieniem, aby jej publikacje, szczególnie te, które są dostępne na jej stronie internetowej, były bardziej przyjazne dla użytkowników niebędących specjalistami, oraz umożliwiała łatwy dostęp do pełnych serii danych i przedstawia łatwo porównywalne wykresy w celu zapewnienia obywatelom większej wartości dodanej. W ramach okresowych aktualizacji Komisja (Eurostat) dostarcza, w miarę możliwości, informacje o każdym państwie członkowskim, a także przekazuje serie danych w ujęciu rocznym i miesięcznym oraz serie długookresowych danych, w razie potrzeby, i gdy korzyści są większe niż koszty gromadzenia danych.

Artykuł 6

Określanie priorytetów statystycznych

1. Program zapewnia inicjatywy statystyczne, na których opiera się opracowywanie, realizacja i monitorowanie obecnych polityk Unii i udziela wsparcia statystycznego w zakresie ważnych wymogów wynikających z nowych inicjatyw politycznych Unii.

2. Przy przygotowywaniu rocznych programów prac, o których mowa w art. 9, Komisja zapewnia efektywne określanie priorytetów statystycznych i ich coroczny przegląd oraz przedstawia sprawozdania na ich temat. Roczne programy prac tym samym będą miały na celu zapewnienie tworzenia statystyki europejskiej w ramach dostępnych zasobów na szczeblu krajowym i unijnym. Określanie priorytetów przyczynia się do obniżenia kosztów i zmniejszenia obciążeń związanych z nowymi wymogami statystycznymi przez zmniejszenie wymogów statystycznych w istniejących dziedzinach statystyki europejskiej i odbywa się w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi.

3. Komisja zapewnia opracowanie i wdrożenie instrumentów służących rocznemu przeglądowi priorytetów działań statystycznych w celu przyczynienia się do zmniejszenia kosztów i obciążeń dla dostawców danych i producentów statystyk.

4. Przedstawiając nowe działania lub wprowadzając znaczące zmiany w istniejących statystykach, Komisja należycie je uzasadnia i udziela, z udziałem państw członkowskich, informacji na temat obciążenia respondentów i kosztów tworzenia statystyk zgodnie z art. 14 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 223/2009.

Artykuł 7

Finansowanie

1. Niniejszym ustala się pulę środków finansowych Unii na realizację programu na rok 2013 w kwocie 57,3 mln EUR objętych okresem programowania 2007–2013.

2. Nie później niż w terminie trzech miesięcy po przyjęciu wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 wzywa się Komisję do przedłożenia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosku ustawodawczego wprowadzającego podział środków finansowych na okres 2014–2017.

3. Komisja wdraża wsparcie finansowe Unii zgodnie z rozporządzeniem finansowym.

4. Przy podejmowaniu decyzji w sprawie rocznych przydziałów środków Komisja stosuje się do prerogatyw władzy budżetowej.

Artykuł 8

Pomoc administracyjna i techniczna

Środki finansowe przyznane na realizację programu można wykorzystać w celu pokrycia wydatków związanych z pracami w zakresie przygotowania, monitorowania, kontroli, audytu i oceny, które są niezbędne do zarządzania programem i osiągnięcia jego celów; w szczególności wydatki poniesione z tytułu badań, spotkań ekspertów, zwrotu kosztów ponoszonych przez ekspertów w dziedzinie statystyki, działań informacyjnych i komunikacyjnych, wydatki związane z sieciami informatycznymi służącymi przetwarzaniu i wymianie informacji, a także wszelkie inne wydatki na pomoc techniczną i administracyjną ponoszone przez Komisję w związku z zarządzaniem programem. Te środki finansowe można również wykorzystać w celu pokrycia kosztów pomocy technicznej i fachowego doradztwa udzielonego państwom członkowskim, które nie są w stanie tworzyć niektórych statystyk europejskich lub statystyk o wymaganej jakości ze względu na szczególne okoliczności.

Artykuł 9

Roczne programy prac

W celu realizacji programu Komisja przyjmuje roczne programy prac spełniające wymagania ustanowione w art. 17 rozporządzenia (WE) nr 223/2009 oraz zawierające określenie ich celów i oczekiwanych rezultatów, zgodnie z celami ogólnymi i szczegółowymi, o których mowa w art. 4 ust. 1 i 2 niniejszego rozporządzenia. Każdy roczny program prac jest przekazywany do wiadomości Parlamentu Europejskiego.

Artykuł 10

Rodzaje interwencji

Wkłady finansowe Unii mogą mieć formę dotacji, zamówień publicznych lub jakichkolwiek innych interwencji potrzebnych do osiągnięcia celów ogólnych i szczegółowych, o których mowa w art. 4. ust. 1 i 2.

Artykuł 11

Działania kwalifikowalne

1. Wkład finansowy Unii przeznaczony jest na wspieranie działań w zakresie opracowywania, tworzenia i rozpowszechniania statystyk europejskich potrzebnych do osiągnięcia celów ogólnych i szczegółowych, o których mowa w art. 4 ust. 1 i 2. Za priorytetowe uznawane są działania o wysokiej wartości dodanej dla Unii zgodnie z art. 2.

2. Wkład finansowy przeznaczony na wspieranie sieci współpracy, o których mowa w art. 15 rozporządzenia (WE) nr 223/2009, może przyjmować formę dotacji na działania i pokrywać maksymalnie 95 % kosztów kwalifikowalnych.

3. W stosownych przypadkach dotacje operacyjne, nieprzekraczające 50 % kosztów kwalifikowalnych, mogą być przyznawane na wspieranie funkcjonowania organizacji, o których mowa w art. 12 ust. 3.

4. W ramach wkładu w wydatki ponoszone przez państwa członkowskie w związku z prowadzeniem działań opartych na gromadzeniu danych możliwe jest wypłacenie kwoty ryczałtowej za zbiór danych, w przypadku których kompletne wyniki mają być przekazane Komisji, aż do maksymalnego progu określonego w odniesieniu do każdego gromadzenia danych. Komisja określa te kwoty ryczałtowe, uwzględniając w odpowiednim stopniu złożoność gromadzenia danych.

Artykuł 12

Beneficjenci kwalifikujący się do przyznania dotacji

1. Zgodnie z art. 128 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia finansowego dotacje dla krajowych organów statystycznych, określonych w art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 223/2009, mogą być udzielane bez zaproszenia do składania wniosków.

2. W sieciach współpracy mogą uczestniczyć beneficjenci, o których mowa w ust. 1, oraz inne podmioty bez zaproszenia do składania wniosków zgodnie z art. 128 ust. 1 rozporządzenia finansowego.

3. Dotacje operacyjne, o których mowa w art. 11 ust. 3, mogą być przyznawane organizacjom, które spełniają oba wymienione poniżej kryteria:

a) są nienastawione na osiągnięcie zysku, są niezależne od interesów przemysłu, handlu, przedsiębiorstw i wszelkich innych interesów, które mogłyby pozostawać w sprzeczności, a ich podstawowymi celami i działaniami są promocja i wsparcie wdrażania Kodeksu praktyk oraz nowych metod tworzenia statystyk europejskich, których celem jest poprawa wydajności i jakości na poziomie Unii; oraz

b) przedstawiły Komisji zadowalające informacje na temat członkostwa, zasad wewnętrznych i źródeł finansowania.

Artykuł 13

Ochrona interesów finansowych Unii

1. Komisja przyjmuje odpowiednie środki zapewniające, w trakcie realizacji działań finansowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, ochronę interesów finansowych Unii przez stosowanie środków zapobiegania nadużyciom finansowym, korupcji i innym nielegalnym działaniom, przez spójne i skuteczne kontrole oraz, w razie wykrycia nieprawidłowości, przez odzyskiwanie kwot nienależnie wypłaconych, a także, w stosownych przypadkach, przez skuteczne, proporcjonalne i odstraszające kary.

2. Komisja lub jej przedstawiciele oraz Trybunał Obrachunkowy mają uprawnienia do audytu, na podstawie dokumentacji i kontroli na miejscu, wobec wszystkich beneficjentów dotacji, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymali środki w ramach niniejszego rozporządzenia.

Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) w stosownych przypadkach przeprowadza kontrole i inspekcje na miejscu u podmiotów gospodarczych, których takie finansowanie bezpośrednio lub pośrednio dotyczy, zgodnie z procedurami określonymi w rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami⁽¹⁾, w celu ustalenia, czy miały miejsce nadużycie finansowe, korupcja lub jakiegokolwiek inne nielegalne działanie, naruszające interesy finansowe Unii, w związku z umową o udzielenie dotacji, decyzją o udzieleniu dotacji lub zamówieniem dotyczącym finansowania na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Bez uszczerbku dla akapitu pierwszego i drugiego, w umowach o współpracy z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, umowach o udzielenie dotacji, decyzjach o udzieleniu dotacji i zamówieniach wynikających z wdrożenia niniejszego rozporządzenia wyraźnie upoważnia się Komisję, Trybunał Obrachunkowy i OLAF do prowadzenia takich audytów, kontroli i inspekcji na miejscu.

Artykuł 14

Uczestnictwo państw trzecich w programie

Uczestnictwo w programie jest otwarte dla:

- a) państw EOG/EFTA, zgodnie z warunkami ustanowionymi w Porozumieniu o Europejskim Obszarze Gospodarczym;
- b) Szwajcarii, zgodnie z warunkami ustanowionymi w Umowie z dnia 26 października 2004 r. między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską o współpracy w dziedzinie statystyki⁽²⁾; oraz

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 15 stycznia 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

L. CREIGHTON

Przewodniczący

- c) państw, do których ma zastosowanie europejska polityka sąsiedztwa, państw ubiegających się o członkostwo w Unii, państw kandydujących lub przystępujących do Unii, a także państw Bałkanów Zachodnich włączonych do procesu stabilizacji i stowarzyszenia, zgodnie z warunkami określonymi w odpowiednich dwu- lub wielostronnych umowach z tymi państwami, ustanawiających ogólne zasady uczestnictwa w programach Unii.

Artykuł 15

Ocena i przegląd programu

1. Po zasięgnięciu opinii ESSC Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie międzyokresowe sprawozdanie z postępów w realizacji programu do dnia 30 czerwca 2015 r.
2. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2016 r. Komisja – w oparciu o międzyokresowe sprawozdanie z postępów, o którym mowa w ust. 1, i po zasięgnięciu opinii ESSC – może przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek o przedłużenie programu na lata 2018–2020 przy poszanowaniu wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020.
3. Do dnia 31 grudnia 2018 r. i po zasięgnięciu opinii ESSC oraz Europejskiego Komitetu Doradczego ds. Statystyki Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie końcowe sprawozdanie z oceny realizacji programu.

Artykuł 16

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2013 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. L 90 z 28.3.2006, s. 2.

ZAŁĄCZNIK

Infrastruktura statystyczna i cele Europejskiego programu statystycznego 2013–2017**Wprowadzenie**

Wdrożenie polityk Unii wymaga porównywalnych i wiarygodnych informacji statystycznych wysokiej jakości na temat sytuacji gospodarczej, społecznej i środowiskowej w Unii oraz jej elementów składowych na poziomie krajowym i regionalnym. Statystyka europejska jest również niezbędna dla Europy, umożliwiając ogółowi społeczeństwa oraz obywatelom europejskim zrozumienie i uczestniczenie w demokratycznych procesach i debatach na temat teraźniejszości i przyszłości Unii.

Europejski program statystyczny zapewnia ramy ustawodawcze dla opracowywania, tworzenia i rozpowszechniania statystyk europejskich w latach 2013–2017.

Statystyki europejskie są opracowywane, tworzone i rozpowszechniane w obrębie tych ram ustawodawczych poprzez ścisłą i skoordynowaną współpracę w ramach Europejskiego systemu statystycznego (ESS).

Statystyki opracowywane, tworzone i rozpowszechniane w ramach Europejskiego programu statystycznego na lata 2013–2017 (zwanego dalej „programem”) przyczyniają się do wdrożenia polityk Unii odzwierciedlonych w TFUE i strategii „Europa 2020” oraz poszczególnych inicjatywach przewodnich tej strategii, a także innych polityk określonych w priorytetach strategicznych Komisji.

Biorąc pod uwagę fakt, że program ten jest programem wieloletnim obejmującym okres pięciu lat i że celem ESS jest utrzymanie kluczowej pozycji w dziedzinie statystyki, program ma ambitne założenia pod względem zakresu i celów, ale realizacja programu będzie następowała etapami. Opracowanie efektywnego mechanizmu określania priorytetów i upraszczania będzie celem tego programu.

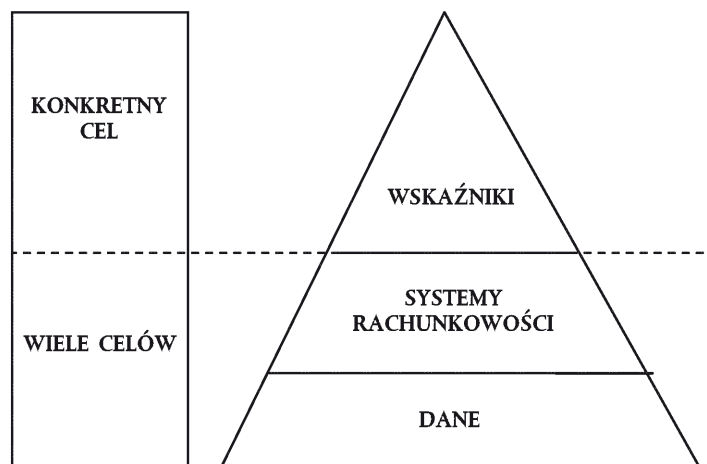
Infrastruktura statystyczna

Program będzie dążył do utworzenia infrastruktury informacji statystycznych. Ta infrastruktura musi być przygotowana do powszechnego i intensywnego korzystania z różnych aplikacji.

U podłoża decyzji dotyczących tworzenia statystyk europejskich leży kształtowanie polityki. Statystyki te powinny być jednak łatwo dostępne również dla innych decydentów, naukowców, przedsiębiorstw i wszystkich obywateli Europy, ponieważ stanowią one dobro publiczne i są opłacane przez europejskich obywateli i przedsiębiorców, którzy powinni korzystać z tych usług w równym stopniu. Aby infrastruktura spełniała swoją funkcję, musi być zaprojektowana zgodnie z solidnymi ramami koncepcyjnymi, które z jednej strony zapewniają przydatność do wielu różnych celów, a z drugiej strony umożliwiają elastyczne dostosowywanie do zmieniających się potrzeb użytkowników w nadchodzących latach.

Infrastrukturę informacji statystycznych przedstawiono poniżej:

INFRASTRUKTURA INFORMACJI STATYSTYCZNYCH

Legenda

Dane: informacje gromadzone przez krajowe organy statystyczne na podstawie tradycyjnych działań w dziedzinie statystyki (badania reprezentacyjne, spisy itp.) oraz dane z innych źródeł, które są wtórnie wykorzystywane do celów statystycznych. Informacje te są dostosowane do zaspokojenia potrzeb w poszczególnych obszarach polityki, np. w obszarze rynku pracy, migracji czy rolnictwa.

Określenie to obejmuje też dane gromadzone w celach administracyjnych, ale wykorzystywane przez krajowe organy statystyczne w celach statystycznych (zazwyczaj określane jako dane ze źródeł administracyjnych).

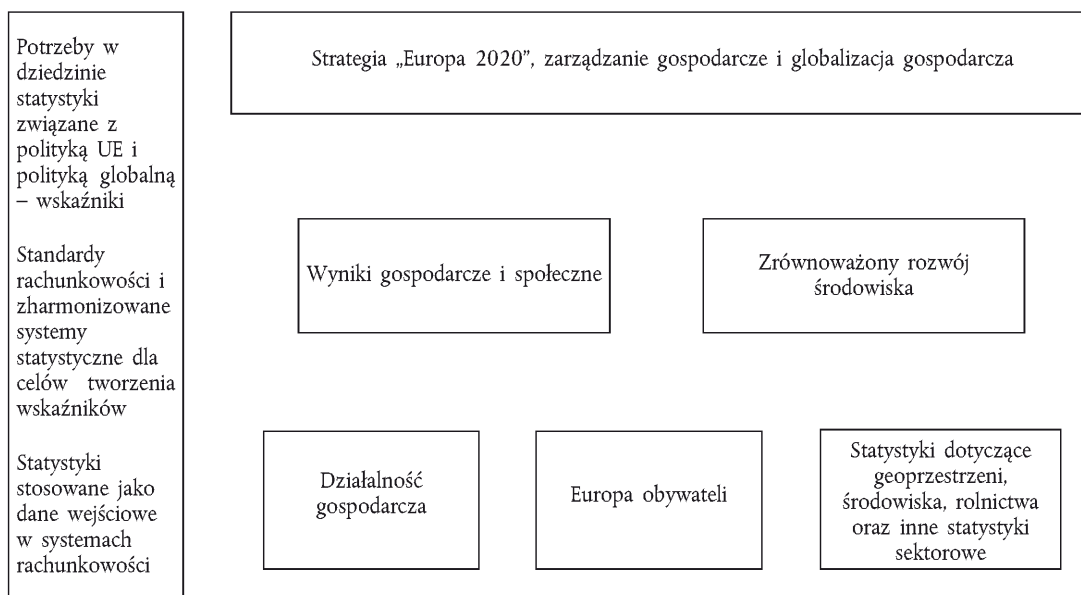
Systemy rachunkowości: spójne i zintegrowane rachunki, bilanse i tabele sporządzone w oparciu o zestaw zasad uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym. Standardy rachunkowości zapewniają wysoki poziom spójności i porównywalności; dane statystyczne mogą być zbierane i przedstawiane w formacie, który jest przeznaczony do celów analizy i kształtowania polityki.

Wskaźniki: wskaźnik jest pomiarem sumarycznym, związanym z ważną kwestią lub zjawiskiem, dokonany na podstawie szeregu zaobserwowanych faktów. Wskaźniki mogą być stosowane do określenia pozycji względnych lub wykazania zmiany pozytywnej lub negatywnej. Wskaźniki stanowią zazwyczaj bezpośredni wkład w politykę Unii i politykę globalną. W strategicznych obszarach polityki są one istotne dla określania celów i monitorowania ich osiągnięcia.

W ramach tego nadrzędnego systemu w programie wyróżnione zostaną dodatkowo trzy filary informacji statystycznych: działalność gospodarcza; Europa obywateli; oraz statystyki dotyczące geoprzestrzeni, środowiska, rolnictwa i inne statystyki sektorowe.

Polityka Unii i odpowiednie obszary polityki globalnej są instrumentami określającymi wymogi statystyczne, na które program będzie reagować za pośrednictwem zreorganizowanej struktury oraz odpowiednich procesów tworzenia statystyk. Z tego względu każdy poszczególny obszar polityki unijnej i globalnej znajduje odzwierciedlenie w różnych komponentach infrastruktury statystycznej i jest uwzględniony w określonych działaniach w programie. Nowe obszary polityki określone w nadchodzących latach zostaną uwzględnione poprzez ustanowienie nowych dróg pozyskiwania wskaźników/rozliczeń na podstawie danych statystycznych tworzonych w ramach trzech filarów.

INFORMACJE STATYSTYCZNE – STRUKTURA I DYNAMIKA

Cele

Ogólnym celem programu jest utrzymanie przez ESS roli wiodącego dostawcy wysokiej jakości statystyk dotyczących Europy.

Mając na uwadze dostępne zasoby zarówno na szczeblu krajowym, jak i unijnym, oraz obciążenie respondentów, w działaniach w dziedzinie statystyki prowadzonych na rzecz realizacji programu dąży się do osiągnięcia następujących celów szczegółowych:

- cel 1: terminowe dostarczanie informacji statystycznych, aby wspierać opracowywanie, monitorowanie i ocenę polityk Unii odpowiednio odzwierciedlających priorytety, utrzymując równowagę między obszarami gospodarczymi, społecznymi i środowiskowymi oraz zaspokajając potrzeby szerokiego kręgu użytkowników statystyki europejskiej, w tym innych decydentów, naukowców, przedsiębiorców i wszystkich obywateli Europy, w sposób racjonalny pod względem kosztów bez niepotrzebnego powielania działań,
- cel 2: wdrażanie nowych metod tworzenia statystyk europejskich w celu poprawy wydajności i jakości,
- cel 3: umacnianie partnerstwa wewnątrz ESS i poza nim, w celu dalszego zwiększenia jego wydajności i wzmocnienia jego wiodącej roli w statystyce publicznej na świecie, oraz

- cel 4: zapewnienie spójnego dostarczania takich statystyk podczas całego okresu trwania programu, pod warunkiem że nie zakłóca to mechanizmów określania priorytetów ESS.

Cele szczegółowe podzielone są na różne obszary priorytetowe opisane poniżej. Obszar „I. Wyniki statystyczne” obejmuje cele 1 i 4, obszar „II. Metody tworzenia statystyk europejskich” - cel 2, a obszar „III. Partnerstwo” – cel 3.

I. WYNIKI STATYSTYCZNE

1. Wskaźniki

1.1. Strategia „Europa 2020”

Przyjęcie w czerwcu 2010 r. przez Radę Europejską strategii „Europa 2020” w dużym stopniu ukształtowało plan strategiczny Unii i politykę krajową na nadchodzące lata. W planie tym określono szereg głównych celów i inicjatyw przewodnich, w odniesieniu do których należy dostarczyć w ramach ESS wskaźniki statystyczne w wielu obszarach (tj. dotyczących poprawy warunków w zakresie innowacji, badań i rozwoju, wspierania zatrudnienia, osiągania celów Unii w zakresie zmiany klimatu i energii, efektywnego gospodarowania zasobami, podniesienia poziomu edukacji, w tym mobilności edukacyjnej, aktywnego starzenia się w dobrym zdrowiu i promowania włączenia społecznego poprzez ograniczenie ubóstwa).

Cel 1.1.1

Terminowe dostarczanie wysokiej jakości informacji statystycznych, w celu monitorowania realizacji strategii „Europa 2020”. Podstawą nowych wskaźników są – w miarę możliwości – dostępne dane statystyczne.

Cel ten będzie realizowany poprzez udostępnianie:

- zaktualizowanych wskaźników dotyczących głównych celów strategii „Europa 2020” (w obszarach zatrudnienia, badań i rozwoju, innowacji, energii/zmiany klimatu, edukacji, środowiska, ochrony socjalnej, włączenia społecznego i zwalczania ubóstwa), dostępnych na stronie internetowej Komisji (Eurostatu),
- statystyk dostępnych do celów wspierania monitorowania realizacji inicjatyw przewodnich strategii „Europa 2020”,
- dodatkowych wskaźników dostępnych jako dane wejściowe na potrzeby oceny *ex ante* i *ex post* polityki gospodarczej, społecznej i środowiskowej Unii, oraz
- wskaźników dotyczących zatrudnienia z rozróżnieniem niepełnego i pełnego wymiaru godzin, jak również wskaźników dotyczących bezrobocia uwzględniających osoby objęte polityką aktywizacji, np. szkoleniami.

1.2. Zarządzanie Gospodarcze

Kryzys i napięcia na rynkach finansowych uwydatniły potrzebę wzmocnienia zarządzania gospodarczego w Unii. Unia podjęła już zdecydowane kroki w dziedzinie zarządzania gospodarczego i koordynacji; niektóre z nich będą miały poważne konsekwencje zarówno dla bieżących działań statystycznych, jak i dla całej statystyki.

Cel 1.2.1

Opracowanie nowych i wzmocnienie istniejących informacji statystycznych istotnych dla decydentów Unii i ogółu społeczeństwa w odniesieniu do wzmocnionego i zintegrowanego zarządzania gospodarczego w Unii, a także cyklu nadzoru uwzględniającego pakt stabilności i wzrostu oraz politykę gospodarczą.

Cel ten będzie realizowany za pomocą:

- dostarczania statystycznych danych wejściowych na potrzeby tablicy wyników w zakresie zakłócenia równowagi makroekonomicznej oraz analizy bazowej,
- dostarczania statystycznych danych wejściowych na potrzeby udoskonalonego paktu stabilności i wzrostu, mających na celu przede wszystkim tworzenie i dostarczanie wysokiej jakości statystyk długu publicznego,
- opracowania i utworzenia zestawu wskaźników do pomiaru konkurencyjności, oraz
- wprowadzenia w łańcuchu produkcji rzetelnego zarządzania jakością, obejmującego również wyjściowe dane źródłowe dotyczące finansów publicznych i podstawowe procesy działań w państwach członkowskich.

Cel 1.2.2

Dostarczenie unijnym decydentom wiarygodnych statystyk i wskaźników dla celów administracyjnych i regulacyjnych oraz na potrzeby monitorowania określonych zobowiązań politycznych Unii.

Cel ten będzie realizowany za pomocą:

- określenia zakresu statystyk dla celów administracyjnych i regulacyjnych i uzgodnienia tego zakresu z użytkownikami, oraz
- określenia, w stosownych przypadkach, wdrożenia i wyjaśnienia ram rzetelnego zarządzania jakością w odniesieniu do tych wskaźników.

1.3. Globalizacja Gospodarcza

Społeczne, gospodarcze i inne skutki kryzysu finansowego, wzrost przepływów transgranicznych i rozdrobnienie procesów produkcyjnych uwydatniły potrzebę bardziej spójnych ram i lepszego pomiaru globalnej produkcji.

Cel 1.3.1

Udoskonalenie wskaźników i informacji statystycznych dotyczących globalizacji gospodarczej oraz globalnych łańcuchów wartości, dostępnych dla decydentów Unii i dla ogółu społeczeństwa.

Cel ten będzie realizowany za pomocą:

- uaktualnienia istniejących wskaźników dotyczących globalizacji gospodarczej dostępnych na stronie internetowej Komisji (Eurostatu),
- opracowywania nowych wskaźników dotyczących globalnych łańcuchów wartości, w tym przepływów i zależności od zasobów naturalnych,
- analizy globalnych łańcuchów wartości, potencjalnie poprzez odpowiednie tablice przepływów międzygałęziowych, oraz statystyk dotyczących handlu zagranicznego i przedsiębiorstw, w tym łączenia danych jednostkowych, oraz
- badania potrzeby reformy obliczania i podziału usług pośrednictwa finansowego.

2. Standardy Rachunkowości

Komunikat Komisji z dnia 20 sierpnia 2009 r., zatytułowany „Wyjść poza PKB: Pomiar postępu w zmieniającym się świecie” i publikacja sprawozdania Stiglitz, Sena i Fitoussiego dotyczącego pomiaru wyników gospodarczych i postępu społecznego dały nowy impuls najważniejszemu wyzwaniu dla ESS, jakim jest tworzenie lepszej jakości statystyk dotyczących zagadnień przekrojowych oraz bardziej zintegrowanych statystyk do opisanego złożonych zjawisk społecznych, środowiskowych i gospodarczych poza tradycyjnymi miernikami wyników gospodarczych. Europejski system rachunków narodowych i regionalnych (ESA) oferuje zintegrowane i spójne ramy dla wszystkich statystyk gospodarczych, które powinny być uzupełnione o inne wskaźniki, aby dostarczyć bardziej wyczerpujące informacje do celów kształtowania polityki i procesu podejmowania decyzji.

2.1. Wyniki gospodarcze i społeczne

Kryzys gospodarczy zwiększył potrzebę posiadania wysokiej jakości wskaźników makroekonomicznych w celu lepszego zrozumienia i analizowania wahań ekonomicznych i ich wpływu na społeczeństwo, a w rezultacie ułatwienia procesu decyzyjnego. Wzrastająca globalizacja produkcji sprawia, że konieczne jest opracowanie spójnych ram, które ułatwiają interpretację i integrację statystyki z różnych dziedzin.

Cel 2.1.1

Uzupełnienie pomiaru wyników gospodarczych o różne wymiary globalizacji, jakość życia, dostęp do towarów i usług, zrównoważenie środowiskowe, zdrowie, dobrobyt, spójność społeczna i włączenie społeczne. Opracowanie ram dla analizy globalnej produkcji.

Cel ten będzie realizowany za pomocą:

- realizacji i zestawienia rocznych i kwartalnych rachunków narodowych, a także rocznych rachunków regionalnych zgodnie z ESA,
- tworzenia wskaźników podziału dochodów i konsumpcji gospodarstw domowych (przez uzgodnienie agregatów rachunków narodowych z danymi pochodzącymi z badań gospodarstw domowych lub danymi administracyjnymi),
- zestawienia terminowej i wysokiej jakości statystyk dotyczących cen, w szczególności zharmonizowanych wskaźników cen konsumpcyjnych,
- opracowania rachunków satelitarnych dla nowych obszarów,
- utworzenia bazy danych dla pomiaru wzrostu i wydajności, z uwzględnieniem zmian w wydajności w sektorze publicznym oraz sektorze prywatnym,

- opracowania koncepcyjnych ram dla analizy globalnej produkcji,
- opracowania koncepcyjnych ram na potrzeby pomiaru jakości życia i poziomu dobrobytu, oraz
- możliwie najlepszego dostosowania analogicznych pojęć z zakresu księgowości i pojęć statystycznych.

Cel 2.1.2

Dostarczanie najważniejszych wskaźników makroekonomicznych i społecznych oraz Podstawowych Europejskich Wskaźników Gospodarczych (PEEI) jako spójnego zestawu wskaźników spełniających unijne i globalne wymogi w zakresie danych statystycznych, a także dostosowanie PEEI w celu zaspokojenia zmieniających się potrzeb użytkowników.

Cel ten będzie realizowany za pomocą:

- skoordynowanego rozwoju tablic najważniejszych wskaźników makroekonomicznych, społecznych i dotyczących zrównoważonego rozwoju,
- zharmonizowanej metodyki dla najważniejszych wskaźników makroekonomicznych i społecznych oraz PEEI,
- zwiększenia międzynarodowej porównywalności wskaźników,
- dostarczania ulepszonych narzędzi ułatwiających interpretację i przekazywanie wskaźników, oraz
- udostępnienia wszystkim państwom członkowskim zharmonizowanych statystyk w zakresie mieszkalnictwa i związanych z nim dziedzin.

2.2. Zrównoważenie środowiskowe

Ochrona, zachowanie i poprawa jakości środowiska dla obecnych i przyszłych pokoleń oraz zwalczanie skutków zmian klimatu zajmują ważne miejsce w europejskim programie politycznym i stanowią cele Traktatów. Skuteczna polityka w tych obszarach wymaga informacji statystycznych z różnych dziedzin.

Cel 2.2.1

Zapewnienie rachunków środowiska oraz statystyk związanych ze zmianą klimatu, z uwzględnieniem zjawisk zachodzących w tej dziedzinie na całym świecie.

Cel ten będzie realizowany za pomocą:

- opracowania spójnego systemu rachunków środowiska jako „rachunków satelitarnych” do głównych rachunków narodowych, zapewniającego informacje dotyczące emisji do atmosfery, zużycia energii, przepływów i rezerw materialnych zasobów naturalnych i wody, handlu surowcami podstawowymi i krytycznymi, opodatkowania na ochronę środowiska i wydatków na ochronę środowiska, w tym ewentualnie zielony wzrost/zielone zamówienia publiczne,
- udoskonalania, opracowywania, tworzenia i rozpowszechniania wskaźników pokazujących presje wtórne, wpływ zmiany klimatu (w tym na zdrowie), obszary szczególnie wrażliwe oraz postępy w dostosowaniu do zmiany klimatu, oraz
- opracowania nadrzędnego wskaźnika mierzącego globalne obciążenie środowiska.

3. Dane

3.1. Działalność gospodarcza

Przedsiębiorstwa europejskie znajdują się w centrum zainteresowania wielu obszarów polityki Unii. Odpowiadają ponadto za dostarczanie podstawowych danych. W związku z tym istnieje duży popyt na szeroko pojętą statystykę dotyczącą przedsiębiorstw, służącą wspieraniu procesu decyzyjnego, jak również pomagającą obywatelom i przedsiębiorstwom europejskim w zrozumieniu skutków tych działań politycznych, stosując rozróżnienie na duże przedsiębiorstwa, przedsiębiorstwa o średniej kapitalizacji („mid-caps”) oraz małe i średnie przedsiębiorstwa, w przypadku których istnieje zwiększone zapotrzebowanie na szczegółowe i zharmonizowane statystyki. Jednocześnie zachodzi potrzeba ograniczenia obciążenia administracyjnego i sprawozdawczego.

Cel 3.1.1

Zwiększenie wydajności i efektywności statystycznych procesów produkcyjnych. Dostarczanie wysokiej jakości statystyk w najważniejszych obszarach, w których przedsiębiorstwa znajdują się w centrum zainteresowania, takich jak statystyki dotyczące przedsiębiorstw, wskaźniki krótkoterminowe, inwestycje przedsiębiorstw w kapitał ludzki i umiejętności, transakcje międzynarodowe, globalizacja, monitorowanie rynku wewnętrznego, badania, rozwój i innowacje, a także turystyka. Należy zwrócić szczególną uwagę na dostępność danych w sektorach przemysłu i usług o wysokiej wartości dodanej, w szczególności w sektorze zielonej gospodarki, gospodarki cyfrowej lub społecznej (np. ochrona zdrowia i szkolnictwo).

Cel ten będzie realizowany za pomocą:

- wtórnego wykorzystywania danych dostępnych w systemie statystycznym lub w społeczeństwie oraz tworzenia wspólnej infrastruktury i narzędzi,
- dostarczania rocznej i krótkookresowej informacji i wskaźników statystycznych dotyczących przedsiębiorstw,
- dostarczania informacji statystycznych opisujących miejsce Europy w świecie i stosunki Unii z resztą świata,
- dostarczania informacji statystycznych na potrzeby analizy globalnych łańcuchów wartości oraz opracowania rejestru eurogrup (Euro Group Register) jako podstawy gromadzenia przekrojowych informacji dotyczących globalizacji,
- zrównoważenia gromadzenia danych statystycznych na temat handlu towarami i handlu usługami dzięki większej dostępności danych dotyczących usług i działaniom służącym zrównoważeniu informacji statystycznych dotyczących usług i towarów,
- opracowania narzędzi monitorowania rynku wewnętrznego, takich jak narzędzie monitorowania cen żywności i powiązane wskaźniki,
- dostarczania statystyk dotyczących wyników w najważniejszych obszarach innowacji, rozwoju i badań poprzez powszechniejsze stosowanie rejestrów patentów i szersze wykorzystanie danych jednostkowych w badaniach i statystykach,
- dostarczania statystyk dotyczących podaży i popytu w turystyce dzięki zoptymalizowaniu gromadzenia danych i lepszej integracji danych z zakresu turystyki z danymi z innych dziedzin, oraz
- dostarczania statystyk dotyczących wykorzystania zasobów i efektywnego gospodarowania zasobami opartych w jak najwyższym stopniu o istniejące zbiory danych.

3.2. Europa obywateli

Obywatele europejscy znajdują się w centrum zainteresowania polityki Unii. W związku z tym istnieje duży popyt na szeroko pojętą statystykę społeczną w celu wspierania procesu decyzyjnego i monitorowania skutków polityki społecznej, a także pomagania obywatelom europejskim w ocenie wpływu tych działań politycznych na ich życie i poziom dobrobytu.

Cel 3.2.1

Dostarczanie statystyk w najważniejszych obszarach polityki społecznej, w których obywatel znajduje się w centrum zainteresowania, takich jak poziom dobrobytu, zrównoważony rozwój, spójność społeczna, ubóstwo, nierówności, wyzwania demograficzne (w szczególności starzenie się społeczeństwa i migracja), rynek pracy, kształcenie i szkolenie, w tym edukacja dzieci, uczenie się dorosłych, kształcenie zawodowe i mobilność edukacyjna młodzieży, kultura, aktywność fizyczna, jakość życia, bezpieczeństwo, zdrowie, niepełnosprawność, konsumpcja, swobodny przepływ i rynek wewnętrzny, mobilność młodzieży, innowacje technologiczne i wybory związane z nowym stylem życia. Statystyki te są zdezagregowane, w stosownych przypadkach, według kryterium płci, w podziale na grupy o szczególnym znaczeniu dla decydentów podejmujących decyzje w obszarze polityki społecznej. Priorytety ustala się zgodnie z art. 6.

Cel ten będzie realizowany za pomocą:

- wprowadzenia skonsolidowanej infrastruktury podstawowej dla europejskiej statystyki społecznej, w tym badań i gromadzenia danych w oparciu o źródła administracyjne oraz wspólnego zestawu głównych zmiennych,
- opracowania kluczowych badań społecznych dostarczających dane (w tym mikrodane) dotyczące osób i gospodarstw domowych, ujednolicone i uzupełnione dodatkowymi i rzadziej zbieranymi mikrodanymi,
- opracowania statystyk dotyczących kształcenia i szkolenia, w tym racjonalizacji i modernizacji badania dotyczącego edukacji dorosłych,
- dostarczania statystyk dotyczących nierówności w zakresie dochodów, zapewniającej porównywalny główny wskaźnik krajowy, a także danych dotyczących nierówności w dostępie do podstawowych towarów i usług,
- prac metodologicznych dotyczących statystyk w zakresie aktywności fizycznej i kultury,
- dostarczania statystyk dotyczących zagrożenia przestępczością; zdrowia, zgodnie z rozporządzeniem ramowym Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1338/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie statystyk Wspólnoty w zakresie zdrowia publicznego oraz zdrowia i bezpieczeństwa w pracy⁽¹⁾; oraz niepełnosprawności,
- wdrożenia przewidzianych w programie prac działań na rzecz włączenia w główny nurt statystyk dotyczących migracji,

⁽¹⁾ Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 70.

- dostarczania wskaźników dotyczących jakości życia, służących mierzeniu rozwoju społeczeństw, oraz
- rozpoczęcia przygotowań do kolejnej rundy spisu powszechnego (zaplanowanej na 2021 r.).

3.3. Statystyki dotyczące geoprzestrzeni, środowiska, rolnictwa i inne statystyki sektorowe

Połączenie statystyki z danymi zawierającymi odniesienia przestrzenne i analizą geoprzestrzenną zapewni nowe możliwości, które ESS będzie dalej zgłębiał. Konieczne będzie zwrócenie szczególnej uwagi na konkretne zagadnienia, takie jak poufność i istotność statystyczna szacunków dla małych obszarów.

W przyszłości duże znaczenie będą miały statystyki dotyczące energii i transportu, służące wsparciu strategii „Europa 2020” i polityki w zakresie zmiany klimatu.

W latach 2013–2017 utrzyma się znaczenie rolnictwa w polityce Unii. Na prace statystyczne duży wpływ będą miały wyniki przeglądu wspólnej polityki rolnej po 2013 r. Nacisk będzie położony na wymiary: środowiskowy, związany z różnorodnością biologiczną/ekosystemami, gospodarczy, dotyczący zdrowia i bezpieczeństwa ludzi oraz społeczny.

Cel 3.3.1

Wsparcie kształtowania polityki opartej na faktach za pomocą bardziej elastycznego i szerszego wykorzystania informacji przestrzennych w połączeniu z informacjami statystycznymi dotyczącymi zjawisk społecznych, gospodarczych i środowiskowych.

Cel ten będzie realizowany za pomocą:

- dalszego rozwoju, utrzymania i funkcjonowania infrastruktury informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (INSPIRE), ustanowionej dyrektywą 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾, w szczególności za pomocą unijnego geoportalu,
- udostępniania szerokiego zakresu informacji geograficznych poprzez współpracę z unijnymi programami na rzecz badań użytkowania gruntów i teledetekcji, oraz
- zintegrowania danych statystycznych w stosownych przypadkach, tworząc w ten sposób elastyczną strukturę o wielu źródłach służącą zapewnieniu ukierunkowanej analizy przestrzenno-czasowej.

Cel 3.3.2

Dostarczanie statystyki środowiska mającej na celu wsparcie procesu kształtowania polityki Unii.

Cel ten będzie realizowany za pomocą:

- zestawu najważniejszych danych statystycznych w zakresie środowiska dotyczących zasobów, takich jak statystyki dotyczące odpadów i recyklingu, zasobów wodnych, złóż surowców, usług ekosystemowych i różnorodności biologicznej na szczeblu krajowym oraz, jeśli to możliwe, regionalnym, a także zestawu najważniejszych statystyk związanych ze zmianami klimatu mających na celu wsparcie działań i polityki w zakresie łagodzenia skutków i dostosowania do zmian klimatu na wszystkich właściwych poziomach, od lokalnego do unijnego.

Cel 3.3.3

Dostarczanie statystyk w dziedzinie energii i transportu, mających na celu wsparcie polityk Unii.

Cel ten będzie realizowany poprzez tworzenie i rozpowszechnianie statystyk na temat:

- energii odnawialnej,
- oszczędności energii/efektywności energetycznej, oraz
- bezpieczeństwa transportu, mobilności pasażerów, pomiaru ruchu drogowego i intermodalnego transportu towarowego.

Cel 3.3.4

Dostarczanie statystyk dotyczących rolnictwa, rybołówstwa i leśnictwa w celu opracowania i monitorowania wspólnej polityki rolnej i wspólnej polityki rybołówstwa, odzwierciedlających najważniejsze strategiczne cele europejskie odnoszące się do zrównoważonego rozwoju oraz rozwoju obszarów wiejskich, poprzez prowadzenie regularnych działań związanych z opracowywaniem, tworzeniem i rozpowszechnianiem statystyk.

⁽¹⁾ Dz.U. L 108 z 25.4.2007, s. 1.

Cel ten będzie realizowany za pomocą:

- przeglądu i uproszczenia danych dotyczących rolnictwa zgodnie z przeglądem wspólnej polityki rolnej po 2013 r.,
- ponownego opracowania procesów gromadzenia danych dotyczących rolnictwa, w szczególności w celu poprawy jakości i terminowości dostarczanych danych,
- dogłębnego przeglądu systemu zarządzania danymi dotyczącymi użytkowania gruntów/pokrycia terenu oraz opracowania i wdrożenia nowego systemu na tej podstawie,
- wdrożenia systemu gromadzenia danych w zakresie spójnych wskaźników rolno-środowiskowych, w oparciu – w miarę możliwości – o istniejące dane,
- zapewnienia właściwego podziału danych według regionów, oraz
- wdrożenia i rozpowszechnienia zestawu najważniejszych danych dotyczących leśnictwa, pochodzących ze zintegrowanej rachunkowości środowiskowej i gospodarczej leśnictwa (IEEAF), takich jak obszar leśny, wielkość i wartość drzewostanu, oraz rachunków ekonomicznych dla leśnictwa i wycinki drzew.

II. METODY TWORZENIA STATYSTYK EUROPEJSKICH

Przed ESS stoi obecnie szereg wyzwań: coraz większy popyt na statystyki wysokiej jakości, rosnąca potrzeba złożonej statystyki wielowymiarowej, pojawienie się nowych podmiotów na rynku informacyjnym, ograniczenie zasobów, potrzeba dalszego zmniejszenia obciążenia statystycznego respondentów oraz zróżnicowanie narzędzi komunikacyjnych. Oznacza to dostosowywanie metod tworzenia i rozpowszechniania europejskiej statystyki publicznej w sposób progresywny.

1. Zarządzanie jakością ess

Cel 1.1

Wdrożenie systemu zarządzania jakością w ESS w oparciu o Kodeks praktyk.

Dzielenie się w większym stopniu dobrymi praktykami w zakresie wdrażania Kodeksu praktyk i zapewnianie, aby raporty jakości spełniały różne potrzeby użytkowników.

Cel ten będzie realizowany za pomocą:

- wprowadzenia nowych mechanizmów monitorowania i drugiej rundy przeglądów partnerskich w celu oceny zgodności z Kodeksem praktyk,
- dostosowania ram zapewniania jakości ESS i Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC),
- zaspokojenia zapotrzebowania użytkowników na raporty jakości, oraz
- standaryzacji raportów jakości w różnych dziedzinach statystyki na szczeblu unijnym.

2. Określanie priorytetów i uproszczenie

Przed ESS stoi poważne wyzwanie: jak zapewnić wysokiej jakości statystyki europejskie, aby zaspokoić rosnące zapotrzebowanie użytkowników, w kontekście znacznie ograniczonych budżetów państw członkowskich i polityki zerowego wzrostu zasobów ludzkich w Komisji i w państwach członkowskich, co w niektórych organach przyniesie skutek w postaci faktycznego zmniejszenia liczby pracowników. W związku z tymi ograniczeniami zasobów na szczeblu europejskim i krajowym istotne jest wzmocnienie środków w zakresie określania priorytetów i upraszczania, co wymaga zaangażowania wszystkich partnerów ESS. Mechanizm określania priorytetów wprowadzono jako integralną część przygotowywania rocznych programów prac i będzie on wdrażany przez cały okres trwania programu. Oznacza to między innymi doroczny przegląd istniejących wymogów statystycznych, a punktem wyjścia będą inicjatywy proponowane przez Komisję dotyczące zmniejszenia wymogów statystycznych przy uwzględnieniu interesów użytkowników, producentów i respondentów. Proces ten należy przeprowadzić w ścisłej współpracy z użytkownikami i producentami statystyk europejskich.

Cel 2.1

Wdrożenie mechanizmu określania priorytetów dla ESS w celu uproszczenia wymogów sprawozdawczych i dostosowania do nowego zapotrzebowania na statystyki, przy jednoczesnym uwzględnieniu ograniczeń producentów statystyk, obciążenia respondentów i potrzeb użytkowników.

Cel ten będzie realizowany za pomocą:

- definiowania priorytetów i przydzielania zasobów zgodnie z tymi priorytetami,
- określania priorytetów dla ESS jako części rocznego programu prac, o którym mowa w art. 9,

- uwzględniania w rocznym programie prac wyników konsultacji z użytkownikami i producentami, oraz
- informowania użytkowników na temat obszarów statystyki, które należy uprościć, i gromadzenia danych, które należy ograniczyć/przerwać.

3. Statystyka wielofunkcyjna i wzrost wydajności w jej tworzeniu

Cel 3.1

Stopniowe wprowadzenie takiej struktury systemu ESS, która umożliwi bardziej zintegrowane tworzenie statystyk europejskich, przy uwzględnieniu kosztów generowanych przez ESS przy wdrażaniu; harmonizacja i standaryzacja metod i metadanych w zakresie tworzenia statystyk; zwiększenie horyzontalnej (w dziedzinach statystycznych) i wertykalnej (wśród partnerów ESS) integracji procesów tworzenia statystyk w ESS z uwzględnieniem zasady pomocniczości; stosowanie i integracja wielu źródeł danych; tworzenie statystyki wielofunkcyjnej. Szczególną uwagę poświęci się zagadnieniom poufności, które pojawią się wraz ze zwiększonym wykorzystywaniem, ponownym stosowaniem i wymianą mikrodanych i rejestrów administracyjnych.

Cel ten będzie realizowany za pomocą:

- szerszego wykorzystania odpowiednich danych administracyjnych we wszystkich obszarach statystyki,
- rozpoznania i wykorzystania nowych źródeł danych statystyki europejskiej,
- zwiększonego zaangażowania Komisji (Eurostatu) i krajowych organów statystycznych w projektowaniu rejestrów administracyjnych,
- szerszego stosowania technik parowania statystycznego i łączenia danych w celu zwiększenia oferty statystyki europejskiej,
- stosowania europejskiego podejścia do statystyki dla zapewnienia szybkiej reakcji politycznej w konkretnych i odpowiednio uzasadnionych przypadkach,
- większej integracji procesów tworzenia statystyk europejskich za pośrednictwem skoordynowanych działań ESS,
- dalszej harmonizacji pojęć statystycznych w różnych dziedzinach statystyki,
- stworzenia i wdrożenia elastycznej infrastruktury referencyjnej IT i norm technicznych w celu zwiększenia interoperacyjności, wymiany danych i metadanych oraz wspólnego modelowania danych,
- wykorzystania standardowych narzędzi IT stosowanych we wszystkich procesach statystycznych,
- opracowania standardów metodologicznych w celu szerszego stosowania i większej dostępności zharmonizowanej metodyki (w tym mieszanych trybów podejść do gromadzenia danych) i zharmonizowanych metadanych,
- zwiększenia roli statystycznych rejestrów podmiotów gospodarczych jako miejsca, w którym jednostki statystyczne dla wszystkich statystyk gospodarczych są przechowywane i stosowane jako źródło dla rachunków narodowych, oraz
- poprawy dostarczania metadanych, mianowicie informacji technicznych o sposobie gromadzenia danych, o jakości danych oraz o tym, jak spowodować, by dane były bardziej zrozumiałe dla użytkowników.

Cel 3.2

Zapewnienie dobrego funkcjonowania i spójności ESS za pomocą skutecznej współpracy i komunikacji.

Cel ten będzie realizowany za pomocą:

- skutecznego i efektywnego wspierania partnerstwa w obrębie ESS,
- określenia i wdrożenia procesów mających na celu dzielenie się obciążeniami i pracą w obrębie ESS, oraz
- dalszego rozwijania sieci współpracy i uczynienia ich operacyjnymi.

4. Rozpowszechnianie i komunikacja

Cel 4.1

Uczynienie z ESS podstawowego źródła danych w zakresie statystyki europejskiej dla wszystkich użytkowników, w szczególności dla decydentów publicznych i prywatnych, poprzez zapewnienie usługi wysokiej jakości informacji statystycznych, w oparciu o zasady bezpłatnego i łatwego dostępu do statystyk europejskich.

Zwiększenie intensywności i zakresu dialogu między użytkownikami i producentami statystyk w celu zaspokojenia zapotrzebowania użytkowników na statystyki wysokiej jakości. Wczesne zaangażowanie użytkowników w nowe zmiany jest kluczowe dla zwiększenia skuteczności i efektywności ESS.

Rozszerzenie i zrationalizowanie zakresu produktów rozpowszechniania w celu zaspokojenia potrzeb użytkowników z wykorzystaniem nowych technologii.

Ustanowienie wydajnej finansowo, zintegrowanej i bezpiecznej infrastruktury w obrębie ESS w celu zapewnienia dostępu do poufnych danych na potrzeby naukowe.

Cel ten będzie realizowany za pomocą:

- uznania ESS za podstawowy punkt odniesienia dla użytkowników statystyki europejskiej,
- ustanowienia zintegrowanej bezpiecznej infrastruktury służącej zapewnieniu dostępu do mikro danych Unii,
- ustanowienia systemu w odpowiedzi na wnioski użytkowników o natychmiastowy dostęp i doradztwo w interpretowaniu informacji statystycznych,
- dostosowania produktów rozpowszechniania do potrzeb użytkowników z wykorzystaniem nowych technologii,
- zwiększonej liczby opracowań statystycznych dotyczących zagadnień przekrojowych,
- szerszego wykorzystania nowych technologii w zakresie komunikacji i rozpowszechniania (np. opartych na SDMX),
- zwiększonej oferty w zakresie zestawów mikro danych na potrzeby badań statystycznych zgodnie z unijnymi i krajowymi przepisami dotyczącymi poufności danych, oraz
- przygotowanie zestawów danych w celu ułatwienia korzystania z danych statystycznych na potrzeby edukacyjne i badawcze.

5. Szkolenia, innowacje i badania

Cel 5.1

Zaspokojenie potrzeb w zakresie uczenia się i rozwoju pracowników w ESS w oparciu o połączenie kursów szkoleniowych i możliwości w zakresie uczenia się i rozwoju.

Poprawa współpracy między członkami ESS w zakresie przekazywania wiedzy oraz dzielenia się najlepszymi praktykami i wspólnymi podejściami innowacyjnymi w tworzeniu statystyk, a także ich wdrażania.

Organizowanie działań, uczestnictwa i wkładu środowisk naukowych w poprawę procesów tworzenia statystyk i jakości publicznych informacji statystycznych.

Cel ten będzie realizowany za pomocą:

- ustanowienia stopnia dyplomowego (np. magistra statystyki publicznej),
- zapewniania programów szkoleniowych odnoszących się do potrzeb użytkowników i innych obywateli,
- szerszego stosowania wyników projektów badawczych w tworzeniu i rozpowszechnianiu statystyk,
- uznania ESS za punkt odniesienia dla środowisk naukowych zajmujących się statystyką,
- szerokiego zaangażowania środowisk naukowych w projekty badawcze w zakresie statystyki publicznej, oraz
- ustanowienia odpowiednich instrumentów w celu wymiany praktyk i wdrażania wspólnych rozwiązań w ESS.

III. PARTNERSTWO

1. Partnerstwo w obrębie ESS i poza nim

W duchu partnerstwa krajowe organy statystyczne i Komisja (Eurostat) są odpowiedzialne za opracowywanie, tworzenie i rozpowszechnianie statystyk europejskich.

Cel 1.1

Wdrożenie ulepszonych ram zarządzania ESS.

Cel ten będzie realizowany za pomocą wdrożenia zmienionego rozporządzenia (WE) nr 223/2009 i decyzji Komisji 2012/504/UE z dnia 17 września 2012 r. w sprawie Eurostatu⁽¹⁾.

Cel 1.2

Zwiększenie roli koordynacyjnej Komisji (Eurostatu) jako Urzędu Statystycznego Unii Europejskiej.

Cel ten będzie realizowany za pomocą:

- powiązania Komisji (Eurostatu) z wszystkimi inicjatywami Komisji odnoszącymi się do aspektów statystyki na wczesnym etapie, oraz
- regularnych dialogów zainteresowanych stron na najwyższym szczeblu zarządzania.

Cel 1.3

Zacieśnienie współpracy z ESBC oraz europejskimi i międzynarodowymi organizacjami zaangażowanymi w tworzenie danych na potrzeby statystyczne lub administracyjne za pomocą wspólnych projektów i skoordynowanych zmian. Zapewnienie spójności między normami unijnymi i międzynarodowymi.

Cel ten będzie realizowany za pomocą:

- wdrożenia wspólnych ram jakości dla ESS i ESBC,
- coraz większego zaangażowania Komisji (Eurostatu) w międzynarodowe grupy doradcze,
- określenia i wdrożenia nowych sposobów współpracy w celu zapewnienia dobrej koordynacji między organizacjami międzynarodowymi w zakresie procesów statystycznych oraz zapewnienia skutecznego podziału pracy, oraz
- wdrożenia nowych podręczników w zakresie systemu rachunków narodowych Organizacji Narodów Zjednoczonych, ESA, systemu rachunków środowiska i rachunków ekonomicznych Organizacji Narodów Zjednoczonych, europejskich rachunków ekonomicznych środowiska i bilansu płatniczego.

Cel 1.4

Promowanie i wdrażanie działań doradczych i pomocniczych w zakresie statystyki w państwach spoza Unii zgodnie z priorytetami polityki zagranicznej Unii ze szczególnym naciskiem na rozszerzenie i europejską politykę sąsiedztwa.

Cel ten będzie realizowany za pomocą:

- odgrywania przez ESS wiodącej roli na arenie międzynarodowej,
- dostarczania danych na potrzeby polityki zagranicznej Unii,
- wspierania służb Komisji w realizowaniu polityki w zakresie rozwoju i współpracy międzynarodowej, w ich stosunkach z organizacjami międzynarodowymi i w kwestiach wspólnego interesu statystycznego z regionami państw trzecich lub państwami trzecimi,
- rozpowszechniania odpowiednich danych statystycznych w celu wspierania procesu rozszerzenia i negocjacji,
- ograniczenia do minimum wniosków o derogację ze strony nowych państw członkowskich, powodujących niedostępność danych,
- podpisania porozumień i protokołów ustaleń z państwami trzecimi,
- opracowywania i wdrażania programów współpracy technicznej,
- skoncentrowania pomocy technicznej na harmonizacji i dostarczaniu danych, oraz
- wzmocnienia współpracy i poprawy koordynacji wśród członków ESS.

⁽¹⁾ Dz.U. L 251 z 18.9.2012, s. 49.

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 100/2013**z dnia 15 stycznia 2013 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1406/2002 ustanawiające Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 100 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzeniem (WE) nr 1406/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾, przyjętym w odpowiedzi na wypadek zbiornikowca „Erika”, ustanowiono Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu („Agencja”) w celu zapewnienia wysokiego, jednolitego i skutecznego poziomu bezpieczeństwa na morzu i zapobiegania zanieczyszczeniom powodowanym przez statki.
- (2) Po katastrofie zbiornikowca „Prestige” w 2002 r. zmieniono rozporządzenie (WE) nr 1406/2002 w celu zwiększenia zadań Agencji w zakresie zwalczania zanieczyszczeń.
- (3) Konieczne jest wyjaśnienie, jakie typy zanieczyszczeń mórz powinny zostać objęte celami rozporządzenia (WE) nr 1406/2002. Zanieczyszczenie mórz spowodowane instalacjami do wydobywania ropy naftowej i gazu należy zatem rozumieć jako zanieczyszczenie spowodowane ropą naftową lub jakimkolwiek substancjami innymi niż ropa naftowa, które po wprowadzeniu do środowiska morskiego prawdopodobnie spowodują zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, zaszkodzą żywym zasobom i organizmom morskim, uszkodzą infrastrukturę lub przeszkodzą w innych zgodnych z prawem sposobach wykorzystywania morza, zgodnie z Protokołem z 2000 r. w sprawie gotowości do zwalczania zanieczyszczeń morza niebezpiecznymi i szkodliwymi substancjami oraz współpracy w tym zakresie.

(4) Działając zgodnie z art. 22 rozporządzenia (WE) nr 1406/2002, Rada Administracyjna Agencji („Rada Administracyjna”) zleciła w 2007 r. niezależną zewnętrzną ocenę wykonania tego rozporządzenia. Na podstawie tej oceny Rada Administracyjna wydała w czerwcu 2008 r. zalecenia dotyczące zmian w funkcjonowaniu Agencji, w obszarach jej kompetencji i w jej metodach pracy.

(5) Należy doprecyzować i zaktualizować niektóre przepisy rozporządzenia (WE) nr 1406/2002 na podstawie wniosków zawartych w zewnętrznej ocenie oraz zaleceń i wieloletniej strategii przyjętej przez Radę Administracyjną w marcu 2010 r. Agencja koncentruje się na swoich priorytetowych zadaniach dotyczących bezpieczeństwa morskiego, ale powinna też otrzymać pewne nowe zadania podstawowe i dodatkowe, odzwierciedlające rozwój polityki bezpieczeństwa morskiego na szczeblu unijnym i międzynarodowym. Zważywszy na ograniczenia budżetowe w Unii, należy podjąć znaczące działania w zakresie przeglądu i reorganizacji zatrudnienia, aby zagwarantować efektywność kosztową i budżetową oraz aby uniknąć jakiegokolwiek powielania działań. Potrzeby kadrowe związane z nowymi zadaniami podstawowymi i dodatkowymi powinny co do zasady zostać zaspokojone dzięki dokonaniu przez Agencję wewnętrznych przesunięć. Jednocześnie Agencja powinna być w stosownych przypadkach finansowana z innych części budżetu Unii, w szczególności z instrumentu Europejskiej Polityki Sąsiedztwa. Wykonanie przez Agencję jakichkolwiek nowych zadań podstawowych i dodatkowych nastąpi w ramach obecnej perspektywy finansowej i budżetu Agencji, bez uszczerbku dla negocjacji i decyzji w sprawie przyszłych wieloletnich ram finansowych. Jako że niniejsze rozporządzenie nie jest decyzją w sprawie finansowania, władza budżetowa powinna decydować o zasobach na rzecz Agencji w ramach rocznej procedury budżetowej.

(6) Zadania Agencji powinny być opisane jasno i precyzyjnie; należy również unikać wszelkiego powielania zadań.

(7) Agencja pokazała, że pewne zadania można skuteczniej wykonać na szczeblu europejskim, co mogłoby – w określonych przypadkach – zapewnić państwom członkowskim oszczędności w ich budżetach krajowych i, na podstawie przedstawionych przykładów, stanowić prawdziwą europejską wartość dodaną.

(8) Należy wyjaśnić niektóre przepisy dotyczące szczególnych kwestii związanych z zarządzaniem Agencją. Biorąc pod uwagę szczególną odpowiedzialność Komisji za realizację polityk Unii przewidzianych w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Komisja powinna przekazać Agencji wytyczne strategiczne dotyczące wykonywania jej zadań przy jednoczesnym pełnym

⁽¹⁾ Dz.U. C 107 z 6.4.2011, s. 68.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 4 października 2012 r. (Dz.U. C 352 E z 16.11.2012, s. 1). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2012 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 208 z 5.8.2002, s. 1.

- poszanowaniu statusu prawnego Agencji oraz niezależności jej dyrektora zarządzającego zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1406/2002.
- (9) Przy mianowaniu członków Rady Administracyjnej oraz wybieraniu jej przewodniczącego i zastępcy przewodniczącego, a także mianowaniu kierowników departamentów, należy w pełni uwzględnić znaczenie zapewniania równowagi płci.
- (10) Wszelkie odniesienia do stosownych aktów prawnych Unii powinny być rozumiane jako odniesienia do aktów z dziedziny bezpieczeństwa morskiego, ochrony na morzu, zapobiegania zanieczyszczeniom powodowanym przez statki oraz reagowania na te zanieczyszczenia, a także na zanieczyszczenia morza spowodowane przez instalacje do wydobywania ropy naftowej i gazu.
- (11) Do celów niniejszego rozporządzenia termin „ochrona na morzu” należy rozumieć – zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 725/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie wzmocnienia ochrony statków i obiektów portowych⁽¹⁾ – jako połączenie środków zapobiegawczych mających na celu ochronę żeglugi morskiej i obiektów portowych przed niebezpieczeństwem zamierzonych aktów bezprawnych. Cel polegający na ochronie powinien zostać osiągnięty dzięki przyjęciu stosownych środków w dziedzinie polityki transportu morskiego bez uszczerbku dla przepisów państw członkowskich w dziedzinie bezpieczeństwa narodowego, obrony i bezpieczeństwa publicznego oraz przepisów dotyczących zwalczania przestępstw finansowych przeciwko państwu.
- (12) Agencja powinna działać w interesie Unii. Powinno to obejmować sytuację, gdy Agencji zleca się działanie poza terytorium państw członkowskich w zakresie jej kompetencji oraz świadczenie pomocy technicznej właściwym państwom trzecim, w celu promowania unijnej polityki bezpieczeństwa morskiego.
- (13) Agencja powinna udzielać wsparcia technicznego państwom członkowskim w celu ułatwienia zbudowania krajowych zdolności niezbędnych do wdrożenia unijnego dorobku prawnego.
- (14) Agencja powinna udzielać wsparcia operacyjnego państwom członkowskim i Komisji. Wsparcie to powinno dotyczyć takich usług jak: unijny system wymiany informacji morskiej (*SafeSeaNet*), europejski system satelitarnego monitorowania rozlewów ropy (*CleanSeaNet*), Centrum Danych systemu identyfikacji i śledzenia dalekiego zasięgu Unii Europejskiej (Centrum Danych LRIT UE) oraz bazę danych inspekcji europejskiego reżimu kontroli państwa portu (*Thetis*).
- (15) Należy wykorzystywać wiedzę fachową Agencji w zakresie transmisji danych elektronicznych oraz systemów wymiany informacji morskich, aby upraszczać formalności sprawozdawcze w przypadku statków z myślą o wyeliminowaniu barier w transporcie morskim, a także o utworzeniu europejskiego obszaru transportu morskiego bez barier. W szczególności Agencja powinna wspierać państwa członkowskie we wdrażaniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/65/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie formalności sprawozdawczych dla statków wchodzących do lub wychodzących z portów państw członkowskich⁽²⁾.
- (16) Agencja powinna zwiększyć swoje wsparcie dla Komisji w zakresie działań badawczych związanych z obszarami jej kompetencji. Należy jednak unikać powielania prac realizowanych w oparciu o istniejące unijne ramy badawcze. W szczególności nie należy powierzać Agencji zarządzania projektami badawczymi.
- (17) Wobec opracowywania nowych innowacyjnych zastosowań i usług oraz ulepszenia już istniejących zastosowań i usług oraz z myślą o realizacji europejskiego obszaru transportu morskiego bez barier Agencja powinna w pełni wykorzystać możliwości, jakie oferują europejskie programy nawigacji satelitarnej (EGNOS i Galileo) oraz program globalnego monitoringu środowiska i bezpieczeństwa (GMES).
- (18) Po wygaśnięciu unijnych ram współpracy w dziedzinie przypadkowych lub umyślnych zanieczyszczeń mórz, ustanowionych decyzją nr 2850/2000/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾, Agencja powinna kontynuować realizację niektórych działań wykonywanych wcześniej w tych ramach, wykorzystując w szczególności wiedzę fachową doradczej grupy technicznej ds. gotowości do zwalczania zanieczyszczeń morza oraz do reagowania w przypadku tego zanieczyszczenia. Działalność Agencji w tej dziedzinie nie powinna zwalniać państw nadbrzeżnych z odpowiedzialności za posiadanie odpowiednich funkcjonujących mechanizmów reagowania na zanieczyszczenia i nie powinna naruszać istniejących uzgodnień o współpracy między państwami członkowskimi lub grupami państw członkowskich.
- (19) Na wniosek Agencja dostarcza państwom członkowskim – za pośrednictwem *CleanSeaNet* – szczegółowych informacji o ewentualnych przypadkach zanieczyszczeń powodowanych przez statki, aby umożliwić im wypełnianie ich obowiązków wynikających z dyrektywy 2005/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie zanieczyszczeń pochodzących ze statków oraz wprowadzenia sankcji, w tym sankcji karnych, za przestępstwa związane z zanieczyszczeniami⁽⁴⁾. Jednak pomimo ryzyka, że takie zanieczyszczenia mogą znaleźć się w wodach terytorialnych innego państwa, istnieją znaczne różnice w zakresie skuteczności mechanizmów egzekwowania. W kolejnym sprawozdaniu na mocy art. 12 tej dyrektywy Komisja powinna zatem przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie informacje o skuteczności i spójności egzekwowania tej dyrektywy oraz inne stosowne informacje o jej stosowaniu.
- (20) Wnioski poszkodowanych państw dotyczące zastosowania przez Agencję działań zmierzających do zwalczania zanieczyszczenia powinny być przekazywane poprzez unijny mechanizm ochrony ludności ustanowiony decyzją Rady 2007/779/WE, Euratom⁽⁵⁾. Jednak

⁽¹⁾ Dz.U. L 129 z 29.4.2004, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. L 283 z 29.10.2010, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 332 z 28.12.2000, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 11.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 314 z 1.12.2007, s. 9.

- Komisja może uznać, że w przypadkach innych niż złożenie wniosku o zastosowanie dyżurnych statków i sprzętu do zwalczania zanieczyszczeń, bardziej odpowiednie mogą być alternatywne środki komunikacji z wykorzystaniem zaawansowanych technologii informacyjnych i może w związku z tym poinformować o tym państwo członkowskie występujące z wnioskiem.
- (21) Ostatnie wydarzenia uwypukliły zagrożenia dla transportu morskiego i środowiska morskiego związane z poszukiwaniem złóż podmorskich i produkcją ropy naftowej i gazu. Zdolność Agencji do reagowania na zanieczyszczenie ropą naftową i jej wiedza fachowa z zakresu zanieczyszczeń substancjami niebezpiecznymi i szkodliwymi powinny być wykorzystywane w sytuacjach zanieczyszczeń wynikających z takich działań, na wniosek poszkodowanego państwa.
- (22) W szczególności *CleanSeaNet*, obecnie wykorzystywany do dokumentowania wycieków ropy naftowej ze statków, powinien być również wykorzystywany przez Agencję do wykrywania wycieków ropy, do których dochodzi podczas poszukiwania złóż podmorskich oraz produkcji ropy i gazu, a także do zgłaszania takich przypadków, bez jakiegokolwiek szkody dla usług świadczonych na rzecz transportu morskiego.
- (23) Agencja dysponuje utrwaloną i uznaną ceną wiedzą fachową oraz narzędziami w dziedzinie bezpieczeństwa morskiego, ochrony na morzu, zapobiegania zanieczyszczeniu powodowanym przez statki oraz reagowania na te zanieczyszczenia. Ta wiedza fachowa i te narzędzia mogą być przydatne w innych działaniach Unii związanych z unijną polityką transportu morskiego. Agencja powinna zatem udzielać wsparcia Komisji i państwom członkowskim na ich wniosek w przygotowywaniu i realizacji takich działań unijnych, pod warunkiem że Rada Administracyjna wyrazi na to zgodę w kontekście rocznego programu prac Agencji. Tego rodzaju wsparcie powinno podlegać szczegółowej analizie kosztów i korzyści oraz nie powinno negatywnie wpływać na zadania podstawowe Agencji.
- (24) Poprzez świadczenie pomocy technicznej Agencja przyczynia się również do rozwoju transportu morskiego bardziej przyjaznego środowisku.
- (25) Jeżeli chodzi o towarzystwa klasyfikacyjne, większość z nich zajmuje się zarówno statkami morskimi, jak i statkami żeglugi śródlądowej. Na podstawie swojego doświadczenia związanego z towarzystwami klasyfikacyjnymi zajmującymi się statkami morskimi Agencja mogłaby przekazywać Komisji odpowiednie informacje dotyczące towarzystw klasyfikacyjnych zajmujących się statkami żeglugi śródlądowej i w ten sposób umożliwić poprawę efektywności.
- (26) Jeżeli chodzi o wzajemne połączenia między systemami informacyjnymi w zakresie transportu, Agencja powinna wspierać Komisję i państwa członkowskie, badając, wraz z właściwymi organami zajmującymi się systemem usług informacji rzecznej, możliwości wymiany informacji między takimi systemami.
- (27) Bez uszczerbku dla zakresu odpowiedzialności właściwych organów, Agencja powinna wspierać Komisję i państwa członkowskie w przygotowywaniu i wdrażaniu planowanej inicjatywy *e-Maritime*, której celem jest zwiększenie efektywności europejskiego sektora transportu morskiego dzięki ułatwieniu stosowania zaawansowanych technologii informacyjnych.
- (28) Aby osiągnąć jednolity rynek i europejski obszar transportu morskiego bez barier, należy zmniejszyć administracyjne obciążenia żeglugi, ułatwiając między innymi żeglugę morską bliskiego zasięgu. W tym kontekście koncepcja „niebieskiego pasa” i inicjatywa *e-Maritime* mogłyby ewentualnie być stosowane jako środki zmniejszania formalności sprawozdawczych w przypadku statków handlowych przy wchodzeniu do portów państw członkowskich i przy wychodzeniu z tych portów.
- (29) Należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz w celu przestrzegania zasady równowagi instytucjonalnej nie można powierzyć agencji uprawnienia do przyjmowania decyzji o zasięgu ogólnym.
- (30) Bez uszczerbku dla celów i zadań określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1406/2002 Komisja powinna przygotować i przedstawić, w ciągu jednego roku od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, w ścisłej współpracy z odpowiednimi zainteresowanymi podmiotami studium wykonalności z myślą o ocenie i wskazaniu możliwości zwiększenia koordynacji i współpracy w przypadku różnych działań straży wybrzeża. Studium powinno uwzględniać istniejące ramy prawne i właściwe zalecenia odpowiednich forów unijnych, a także obecny status wspólnego mechanizmu wymiany informacji (CISE) oraz powinno być w pełni zgodne z zasadami pomocniczości i proporcjonalności, w jasny sposób przedstawiając Parlamentowi Europejskiemu i Radzie koszty i korzyści.
- (31) Przyciągnięcie dobrze wyszkolonych europejskich marynarzy jest istotne dla konkurencyjności unijnych kłastrów morskich. Z tego względu, w świetle obecnego i przyszłego zapotrzebowania w Unii na wysoko wykwalifikowanych marynarzy, Agencja powinna, w stosownych przypadkach, wspierać państwa członkowskie i Komisję w promowaniu szkolenia morskiego, ułatwiając dobrowolną wymianę najlepszych praktyk oraz dostarczając informacje na temat unijnych programów wymiany dotyczących szkolenia morskiego. Mogłoby to obejmować wspieranie właściwych zainteresowanych podmiotów europejskich w dobrowolnym dążeniu do doskonałości w zakresie morskiej edukacji i szkoleń, z pełnym poszanowaniem zakresu odpowiedzialności państw członkowskich za treść i organizację szkoleń morskich.
- (32) Aby przeciwdziałać rosnącemu ryzyku piractwa, Agencja powinna nadal, w stosownych przypadkach, przedstawiać właściwym organom krajowym i innym stosownym podmiotom, w tym takim operacjom jak operacja sił morskich UE Atalanta, szczegółowe informacje o pozycji statków pływających pod banderą państw członkowskich oraz przepływających przez obszary, które sklasyfikowano jako bardzo niebezpieczne. Ponadto Agencja ma do swojej dyspozycji środki, które mogłyby być przydatne, szczególnie w kontekście rozwoju CISE. Agencja powinna zatem zapewniać, na wniosek, właściwym organom krajowym i instytucjom unijnym – takim jak

- Frontex czy Europol – odpowiednie informacje o pozycji statków i dane z obserwacji Ziemi, aby ułatwić im stosowanie środków zapobiegawczych przeciwko umyślnym aktom bezprawnym w rozumieniu właściwego prawa Unii, bez uszczerbku dla praw i zobowiązań państw członkowskich oraz zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym i unijnym, w szczególności tym dotyczącym podmiotów wnioskujących o dane. Dostarczanie danych z systemu identyfikacji i śledzenia statków dalekiego zasięgu (LRIT) powinno odbywać się za zgodą danego państwa bandery zgodnie z procedurami, które ustanowi Rada Administracyjna.
- (33) Publikując informacje zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/16/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu ⁽¹⁾, Komisja i Agencja w celu zachowania spójności powinny korzystać z wiedzy fachowej i doświadczenia zdobytego w ramach memorandum paryskiego w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu („memorandum paryskie”).
- (34) Wsparcie udzielane przez Agencję państwom członkowskim i Komisji w odniesieniu do odnośnych prac prowadzonych przez organizacje międzynarodowe i regionalne nie powinno naruszać stosunków między tymi organizacjami a państwami członkowskimi, wynikających z udziału państw członkowskich w tych organizacjach.
- (35) Unia przystąpiła do niżej wymienionych instrumentów, ustanawiających organizacje regionalne, których działania wchodzą także w zakres celów Agencji: Konwencja o ochronie środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego (konwencja helsińska zmieniona w 1992 roku) ⁽²⁾; Konwencja o ochronie środowiska morskiego i regionu przybrzeżnego Morza Śródziemnego (konwencja barcelońska) ⁽³⁾, zmiana do niej z 1995 roku ⁽⁴⁾ i protokoły do niej; Umowa dotycząca współpracy w dziedzinie postępowania w przypadkach zanieczyszczenia Morza Północnego olejami i innymi substancjami niebezpiecznymi (umowa z Bonn) ⁽⁵⁾; Konwencja o ochronie środowiska morskiego obszaru północno-wschodniego Atlantyku (konwencja OSPAR) ⁽⁶⁾; Umowa o współpracy w sprawie ochrony wybrzeży i wód północno-wschodniego Atlantyku przed zanieczyszczeniem, podpisana w dniu 17 października 1990 r. (umowa lizbońska) ⁽⁷⁾ i protokół dodatkowy do niej, podpisany w dniu 20 maja 2008 r., który jeszcze nie wszedł w życie ⁽⁸⁾. Unia negocjuje także przystąpienie do Konwencji o ochronie Morza Czarnego przeciw zanieczyszczeniom podpisanej w kwietniu 1992 r. (konwencja bukaresztańska). Agencja powinna zatem udzielać wsparcia technicznego państwom członkowskim i Komisji, tak by umożliwić im udział w pracach tych organizacji regionalnych.
- (36) Oprócz wspomnianych organizacji regionalnych istnieje wiele innych regionalnych, podregionalnych i dwustronnych ustaleń o koordynacji i współpracy, które również dotyczą reagowania na zanieczyszczenia. Udzielając państwom trzecim dzielącym regionalny akwen morski z Unią wsparcia w zakresie reagowania na zanieczyszczenia, Agencja powinna uwzględnić te ustalenia.
- (37) Unia dzieli z państwami sąsiednimi regionalne akweny morskie Morza Śródziemnego, Morza Czarnego i Morza Bałtyckiego. Na wniosek Komisji Agencja powinna udzielać tym państwom wsparcia w zakresie reagowania na zanieczyszczenia.
- (38) Aby maksymalnie zwiększyć skuteczność, Agencja powinna jak najściślej współpracować w ramach memorandum paryskiego. Komisja i państwa członkowskie powinny nadal analizować wszelkie możliwości dalszej poprawy efektywności, co można poddać pod rozwagę w ramach memorandum paryskiego.
- (39) Aby zapewnić prawidłowe praktyczne wdrażanie wiążących aktów prawnych Unii z dziedziny bezpieczeństwa morskiego oraz zapobiegania zanieczyszczeniom powodowanym przez statki, Agencja powinna wspomagać Komisję, przeprowadzając wizyty w państwach członkowskich. Takie wizyty w organach administracji krajowej powinny umożliwiać Agencji zgromadzenie wszystkich niezbędnych informacji w celu przedstawienia Komisji kompleksowego sprawozdania do dalszej oceny. Wizyty powinny odbywać się zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, i należy je przeprowadzać tak, by zminimalizować obciążenia administracyjne dla organów krajowej administracji morskiej. Ponadto wizyty te powinny przebiegać zgodnie z określoną procedurą obejmującą standardową metodologię przyjętą przez Radę Administracyjną.
- (40) Agencja powinna wspomagać Komisję, dokonując inspekcji za pośrednictwem uznanych organizacji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 391/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach ⁽⁹⁾. Inspekcje te mogą również odbywać się w państwach trzecich. Komisja i Agencja powinny zapewniać należyte informowanie zainteresowanych państw członkowskich. Agencja powinna również wykonywać delegowane jej przez Komisję zadania związane z inspekcją w odniesieniu do szkoleń i certyfikacji marynarzy w państwach trzecich zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/106/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie minimalnego poziomu wyszkolenia marynarzy ⁽¹⁰⁾. Rozporządzenie (WE) nr 1406/2002 nie powinno obejmować swoim zakresem szczegółów dotyczących wsparcia technicznego udzielanego przez Agencję Komisji w prowadzeniu inspekcji w zakresie ochrony na morzu zgodnie z rozporządzeniem Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 57.

⁽²⁾ Decyzja Rady 94/157/WE (Dz.U. L 73 z 16.3.1994, s. 19).

⁽³⁾ Decyzja Rady 77/585/EWG (Dz.U. L 240 z 19.9.1977, s. 1).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 1999/802/WE (Dz.U. L 322 z 14.12.1999, s. 32).

⁽⁵⁾ Decyzja Rady 84/358/EWG (Dz.U. L 188 z 16.7.1984, s. 7).

⁽⁶⁾ Decyzja Rady 98/249/WE (Dz.U. L 104 z 3.4.1998, s. 1).

⁽⁷⁾ Decyzja Rady 93/550/EWG (Dz.U. L 267 z 28.10.1993, s. 20).

⁽⁸⁾ Decyzja Rady 2010/655/UE (Dz.U. L 285 z 30.10.2010, s. 1).

⁽⁹⁾ Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 11.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 323 z 3.12.2008, s. 33.

(WE) nr 324/2008 z dnia 9 kwietnia 2008 r. ustanawiającym uaktualnione procedury prowadzenia inspekcji Komisji w zakresie bezpieczeństwa morskiego⁽¹⁾.

- (41) Aby zapewnić spójność z celami polityki i strukturą instytucjonalną Unii, a także z mającymi zastosowanie procedurami administracyjnymi i finansowymi, Komisja powinna wydać formalną poradę w formie pisemnej opinii dotyczącej projektu wieloletniej strategii Agencji i projektu rocznych programów pracy, które Rada Administracyjna powinna wziąć pod uwagę przed przyjęciem tych dokumentów.
- (42) Aby zapewnić uczciwą i przejrzystą procedurę mianowania dyrektora zarządzającego, procedura wyboru, którą należy stosować, powinna być zgodna z wytycznymi Komisji dotyczącymi wyboru i mianowania dyrektorów agencji Unii. Wytyczne te przewidują, że o te stanowiska mogą ubiegać się obywatele jakiegokolwiek państwa członkowskiego. Z tych samych przyczyn w Komitecie preselekcyjnym Radę Administracyjną powinien reprezentować jej członek w roli obserwatora. W trakcie kolejnych etapów procedury wyboru obserwatorowi należy przekazywać stosowne informacje. W momencie podjęcia przez Radę Administracyjną decyzji o mianowaniu jej członkowie powinni móc zwrócić się do Komisji z pytaniami dotyczącymi procedury wyboru. Ponadto Rada Administracyjna powinna mieć możliwość przeprowadzenia rozmowy ze wstępnie wybranymi kandydatami, zgodnie ze standardową praktyką. Na wszystkich etapach procedury wyboru i mianowania na stanowisko dyrektora zarządzającego Agencji wszystkie zainteresowane strony powinny zapewniać, aby dane osobowe kandydatów były przetwarzane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽²⁾.
- (43) Agencja jest finansowana głównie poprzez wkład pochodzący z Unii, lecz ma także dochody z opłat i należności związanych z jej usługami. Te opłaty i należności dotyczą w szczególności funkcjonowania Centrum Danych LRIT UE i są nakładane zgodnie z rezolucją Rady przyjętą w dniach 1 i 2 października 2007 r. i w dniu 9 grudnia 2008 r. dotyczącą utworzenia Centrum Danych LRIT UE, a w szczególności zgodnie z przepisami dotyczącymi finansowania sprawozdań LRIT.
- (44) W ramach sprawozdania z postępów prac, przewidzianego w rozporządzeniu (WE) nr 1406/2002, Komisja powinna przeanalizować również ewentualny wkład Agencji we wdrożenie przyszłego aktu ustawodawczego dotyczącego bezpieczeństwa działalności związanej z rozpoznaniem i poszukiwaniem złóż podmorskich oraz produkcją ropy naftowej i gazu, który jest obecnie analizowany przez Parlament Europejski i Radę, w odniesieniu do zapobiegania zanieczyszczeniom pochodzącym z instalacji do wydobywania ropy naftowej i gazu na

morzu, z uwzględnieniem utrwalonej i uznanej wiedzy fachowej Agencji oraz stosowanych przez nią narzędzi.

- (45) Działania Agencji powinny, w stosownych przypadkach, przyczynić się również do ustanowienia prawdziwego europejskiego obszaru transportu morskiego bez barier.
- (46) Należy uwzględnić rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii⁽³⁾, a w szczególności jego art. 208.
- (47) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1406/2002,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 1406/2002

W rozporządzeniu (WE) nr 1406/2002 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 1–3 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 1

Cele

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu («Agencję»), aby zapewnić wysoki, jednolity i skuteczny poziom bezpieczeństwa morskiego, ochrony na morzu, zapobiegania zanieczyszczeniom powodowanym przez statki i reagowania na nie, jak również reagowania na zanieczyszczenia morza spowodowane przez instalacje do wydobywania ropy naftowej i gazu.

2. W tym celu Agencja współpracuje z państwami członkowskimi i z Komisją oraz zapewnia im pomoc techniczną, operacyjną i naukową w dziedzinach, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w granicach zadań podstawowych określonych w art. 2 oraz, w stosownych przypadkach, zadań dodatkowych określonych w art. 2a, w szczególności aby wspomóc państwa członkowskie i Komisję we właściwym stosowaniu odnośnych aktów prawnych Unii. W odniesieniu do reagowania na zanieczyszczenia, Agencja świadczy pomoc operacyjną wyłącznie na wniosek poszkodowanego państwa lub poszkodowanych państw.

3. Świadcząc pomoc, o której mowa w ust. 2, Agencja przyczynia się, w stosownych przypadkach, do ogólnej skuteczności ruchu morskiego i transportu morskiego, jak określono w niniejszym rozporządzeniu, tak aby ułatwić ustanowienie europejskiego obszaru transportu morskiego bez barier.

⁽¹⁾ Dz.U. L 98 z 10.4.2008, s. 5.

⁽²⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

Artykuł 2

Zadania podstawowe Agencji

1. Aby zapewnić właściwą realizację celów określonych w art. 1, Agencja wykonuje zadania podstawowe wymienione w niniejszym artykule.

2. Agencja wspomaga Komisję:

- a) w pracach przygotowawczych na potrzeby uaktualniania i tworzenia stosownych aktów prawnych Unii, w szczególności zgodnie z rozwojem ustawodawstwa międzynarodowego;
- b) w skutecznym wykonywaniu stosownych wiążących aktów prawnych Unii, w szczególności przez przeprowadzanie wizyt i inspekcji, o których mowa w art. 3 niniejszego rozporządzenia, oraz poprzez zapewnienie Komisji pomocy technicznej w zakresie wykonywania zadań powierzonych jej zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 725/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie podniesienia ochrony statków i obiektów portowych (*). W związku z tym może przedstawiać Komisji sugestie dotyczące wszelkich ewentualnych ulepszeń tych wiążących aktów prawnych;
- c) w analizie realizowanych i zakończonych projektów badawczych istotnych dla celów Agencji; może to obejmować określanie ewentualnych działań następczych wynikających z konkretnych projektów badawczych;
- d) w wykonywaniu wszelkich innych zadań powierzonych Komisji w aktach ustawodawczych Unii dotyczących celów Agencji.

3. Agencja współdziała z państwami członkowskimi w celu:

- a) organizowania, w stosownych przypadkach, odpowiednich działań szkoleniowych leżących w zakresie odpowiedzialności państw członkowskich;
- b) opracowywania rozwiązań technicznych, w tym zapewniania odpowiednich usług operacyjnych, oraz świadczenia pomocy technicznej, tak by stworzyć potencjał krajowy niezbędny do wykonywania odnośnych aktów prawnych Unii;
- c) przekazania, na wniosek państwa członkowskiego, odpowiednich informacji wynikających z inspekcji, o których mowa w art. 3, w celu wspierania monitorowania uznanych organizacji, które wykonują zadania związane z certyfikacją w imieniu państw członkowskich zgodnie z art. 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/15/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach oraz odpowiednich działań administracji morskich (**), bez uszczerbku dla praw i obowiązków państwa bandery;
- d) wspierania dodatkowymi środkami, w sposób efektywny pod względem kosztów, reagowania na zanieczyszczenia w razie zanieczyszczenia spowodowanego przez statki oraz na zanieczyszczenia morza spowodowane przez instalacje do wydobywania ropy naftowej i

gazu, gdy odpowiedni wniosek zostanie przedstawiony przez poszkodowane państwo członkowskie, pod którego kierownictwem prowadzone są działania mające na celu usunięcie zanieczyszczeń, bez uszczerbku dla odpowiedzialności państw nadbrzeżnych w zakresie funkcjonujących w nich właściwych mechanizmów reagowania na zanieczyszczenia oraz z poszanowaniem istniejących zasad współpracy pomiędzy państwami członkowskimi w tej dziedzinie. W stosownych przypadkach wnioski dotyczące przeprowadzenia działań zmierzających do zwalczania zanieczyszczenia są składane za pośrednictwem unijnego mechanizmu ochrony ludności ustanowionego decyzją Rady 2007/779/WE, Euratom (**).

4. Agencja ułatwia współpracę między państwami członkowskimi a Komisją:

- a) w obszarze monitorowania ruchu, objętym dyrektywą 2002/59/WE, Agencja promuje w szczególności współpracę między państwami nadbrzeżnymi w odnośnych rejonach żeglugi, jak również opracowuje i obsługuje Centrum Danych systemu identyfikacji i śledzenia statków dalekiego zasięgu Unii Europejskiej oraz system wymiany informacji morskich (SafeSeaNet), o którym mowa w art. 6b oraz 22a tej dyrektywy, jak również międzynarodowy system wymiany danych z systemu identyfikacji i śledzenia statków dalekiego zasięgu, zgodnie z zobowiązaniem podjętym na forum Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO);
- b) zapewniając, na wniosek i bez uszczerbku dla przepisów prawa krajowego i unijnego, właściwym organom krajowym i instytucjom unijnym w zakresie ich kompetencji odpowiednie informacje o pozycji statków i dane z obserwacji Ziemi, by ułatwić im stosowanie środków przeciwko piractwu i umyślnym aktom bezprawnym, zgodnie z mającym zastosowanie prawem Unii lub na mocy uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym instrumentów prawnych w obszarze transportu morskiego, z zastrzeżeniem mających zastosowanie zasad ochrony danych i zgodnie z procedurami administracyjnymi, które mają zostać ustanowione przez, w stosownych przypadkach, Radę Administracyjną lub grupę sterującą wysokiego szczebla ustanowioną na mocy dyrektywy 2002/59/WE. Dostarczanie danych systemu identyfikacji i śledzenia statków dalekiego zasięgu odbywa się za zgodą danego państwa bandery;
- c) w zakresie dochodzenia w sprawach wypadków i incydentów morskich zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/18/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. ustanawiającą podstawowe zasady regulujące dochodzenia w sprawach wypadków w sektorze transportu morskiego (****) Agencja, na wniosek odnośnych państw członkowskich i przy założeniu braku konfliktu interesów, udziela wsparcia operacyjnego tym państwom członkowskim w zakresie dochodzeń dotyczących poważnych lub bardzo poważnych wypadków oraz dokonuje analizy sprawozdań z dochodzeń w sprawie bezpieczeństwa, aby określić wartość dodaną na poziomie Unii w zakresie wszelkich nabywanych doświadczeń. Na podstawie danych przekazywanych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 17 tej dyrektywy Agencja opracowuje roczny przegląd wypadków i incydentów morskich;

- d) dostarczając Komisji i państwom członkowskim obiektywne, wiarygodne i porównywalne statystyki, informacje oraz dane, aby umożliwić Komisji i państwom członkowskim podejmowanie niezbędnych kroków w celu poprawy ich działań oraz oceny skuteczności i efektywności kosztowej istniejących środków. Tego rodzaju zadania obejmują zbieranie, zapisywanie i ocenę danych technicznych, systematyczne wykorzystywanie istniejących baz danych, łącznie z ich wymianą, oraz, w stosownych przypadkach, tworzenie dodatkowych baz danych. Na podstawie zebranych danych Agencja wspomaga Komisję w publikowaniu informacji dotyczących statków zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/16/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu (****);
- e) zbierając i analizując dane dotyczące marynarzy, które zostały dostarczone i wykorzystane zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/106/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie minimalnego poziomu wykształcenia marynarzy (*****);
- f) poprawiając identyfikację i ściganie statków dokonujących nielegalnych zrzutów zgodnie z dyrektywą 2005/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie zanieczyszczenia pochodzącego ze statków oraz wprowadzenia sankcji w przypadku naruszenia prawa (*****);
- g) w odniesieniu do zanieczyszczenia morza ropą naftową spowodowanego przez instalacje do wydobywania ropy naftowej i gazu, stosując europejski system satelitarnego monitorowania rozlewów ropy (*CleanSeaNet*) do monitorowania zakresu i wpływu na środowisko tego rodzaju zanieczyszczenia;
- h) zapewniając pomoc techniczną niezbędną państwom członkowskim i Komisji do dokonania wkładu w odpowiednie prace organów technicznych IMO, Międzynarodowej Organizacji Pracy – w zakresie żeglugi, oraz memorandum paryskiego w sprawie kontroli państwa portu («memorandum paryskie») oraz odpowiednich organizacji regionalnych, do których Unia przystąpiła, w sprawach wchodzących w zakres kompetencji Unii;
- i) w odniesieniu do wdrażania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/65/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie formalności sprawozdawczych dla statków wchodzących do lub wychodzących z portów państw członkowskich (*****), w szczególności poprzez ułatwianie elektronicznej transmisji danych poprzez *SafeSeaNet* i wspieranie rozwoju jednego punktu kontaktowego.

5. Agencja może, na wniosek Komisji, zapewnić pomoc techniczną, w tym organizację odpowiednich działań szkoleniowych, w zakresie odnośnych aktów prawnych UE, skierowaną do państw ubiegających się o przystąpienie do Unii oraz, w stosownych przypadkach, do krajów partnerskich objętych europejską polityką sąsiedztwa oraz krajów, które przystąpiły do memorandum paryskiego.

Agencja może również świadczyć pomoc w razie zanieczyszczenia spowodowanego przez statki oraz zanieczyszczenia morza spowodowanego przez instalacje do wydobywania ropy naftowej i gazu, w wyniku którego poszkodowa-

wane są państwa trzecie dzielące regionalny basen morski z Unią, zgodnie z unijnym mechanizmem ochrony ludności ustanowionym decyzją 2007/779/WE, Euratom, na warunkach analogicznych do warunków mających zastosowanie do państw członkowskich, o których mowa w ust. 3 lit. d) niniejszego artykułu. Zadania te są koordynowane z istniejącymi regionalnymi ustaleniami w zakresie współpracy związanymi z zanieczyszczeniem morza.

Artykuł 2a

Zadania dodatkowe Agencji

1. Bez uszczerbku dla zadań głównych, o których mowa w art. 2, Agencja wspomaga Komisję i państwa członkowskie, w stosownych przypadkach, w opracowywaniu i wdrażaniu działań Unii określonych w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, związanych z celami Agencji, w zakresie, w jakim Agencja dysponuje utrwaloną i uznaną wiedzą fachową oraz narzędziami. Zadania dodatkowe określone w niniejszym artykule:

- tworzą rzeczywistą wartość dodaną;
- pozwalają uniknąć powielania podejmowanych wysiłków;
- leżą w interesie unijnej polityki dotyczącej transportu morskiego;
- nie szkodzą zadaniom podstawowym Agencji; oraz
- nie naruszają praw i obowiązków państw członkowskich, zwłaszcza jako państw bandery, państw portu i państw nadbrzeżnych.

2. Agencja wspomaga Komisję:

- w kontekście wdrażania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE (dyrektywa w sprawie strategii morskiej) (*****), uczestnicząc w realizacji celu w zakresie osiągnięcia dobrego stanu środowiska wód morskich wraz z kwestiami związanymi z żeglugą i przy wykorzystaniu wyników uzyskanych przy pomocy istniejących narzędzi, takich jak *SafeSeaNet* oraz *CleanSeaNet*;
- zapewniając pomoc techniczną w związku z emisjami gazów cieplarnianych ze statków, w szczególności w następstwie obecnego rozwoju sytuacji międzynarodowej;
- jeśli chodzi o program globalnego monitoringu środowiska i bezpieczeństwa (GMES), w propagowaniu korzystania z danych i usług GMES do celów morskich, w ramach zarządzania GMES;
- w rozwijaniu wspólnego mechanizmu wymiany informacji dla obszarów morskich UE;
- w odniesieniu do ruchomych instalacji do wydobywania ropy naftowej i gazu na morzu, w analizowaniu wymogów IMO i w gromadzeniu podstawowych informacji dotyczących potencjalnych zagrożeń dla transportu morskiego i środowiska morskiego;
- dostarczając odpowiednie informacje w odniesieniu do towarzystw klasyfikacyjnych dla statków żeglugi śródlądowej zgodnie z dyrektywą 2006/87/WE Parlamentu

Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającą wymagania techniczne dla statków żeglugi śródlądowej (*****). Informacje te są również zamieszczane w sprawozdaniach, o których mowa w art. 3 ust. 4 i 5 niniejszego rozporządzenia.

3. Agencja wspomaga Komisję i państwa członkowskie:

a) w analizowaniu wykonalności i we wdrażaniu polityk i projektów wspierających ustanawianie europejskiego obszaru transportu morskiego bez barier, takiego jak koncepcja »niebieskiego pasa« i inicjatywa *e-Maritime*, a także autostrady morskie. Odbywa się to w szczególności poprzez przeanalizowanie dodatkowych funkcji *SafeSeaNet*, bez uszczerbku dla roli grupy sterującej wysokiego szczebla ustanowionej na mocy dyrektywy 2002/59/WE;

b) badając, wraz z właściwymi organami zajmującymi się systemem usług informacji rzecznej, możliwość wymiany informacji między tym systemem a systemami informacyjnymi w zakresie transportu morskiego na podstawie sprawozdania, o którym mowa w art. 15 dyrektywy 2010/65/UE;

c) ułatwiając dobrowolną wymianę najlepszych praktyk dotyczących szkoleń i edukacji morskiej w Unii oraz zapewniając informacje na temat unijnych programów wymiany w zakresie szkoleń morskich, z pełnym poszanowaniem art. 166 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

Artykuł 3

Wizyty w państwach członkowskich i inspekcje

1. W celu realizacji zadań powierzonych Agencji oraz pomocy Komisji w wypełnieniu jej obowiązków wynikających z TFUE, w szczególności w ocenie skuteczności wykonywania odnośnego prawa unijnego, Agencja odbywa wizyty w państwach członkowskich zgodnie z metodologią określoną przez Radę Administracyjną.

2. Agencja z odpowiednim wyprzedzeniem informuje odnośne państwo członkowskie o planowanej wizycie, nazwiskach upoważnionych urzędników oraz o dacie rozpoczęcia wizyty i oczekiwanym czasie jej trwania. Urzędnicy Agencji delegowani do odbycia tych wizyt dokonują tego na podstawie przedstawionej pisemnej decyzji dyrektora zarządzającego Agencji, wyszczególniającej przeznaczenie i cele misji.

3. Agencja przeprowadza inspekcje w imieniu Komisji, zgodnie z wymogami wiążących aktów prawnych Unii, dotyczące organizacji uznanych przez Unię, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 391/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach (*****), oraz dotyczące szkoleń i certyfikacji marynarzy w państwach trzecich, zgodnie z dyrektywą 2008/106/WE.

4. Na zakończenie każdej wizyty lub inspekcji Agencja opracowuje sprawozdanie i przesyła je Komisji i odnośnemu państwu członkowskiemu.

5. W stosownych przypadkach, a w każdym razie po zakończeniu każdego cyklu wizyt lub inspekcji, Agencja dokonuje analizy sprawozdań z tego cyklu w celu określenia ustaleń o charakterze horyzontalnym oraz ogólnych wniosków dotyczących skuteczności i efektywności kosztowej stosowanych środków. Agencja przedstawia tę analizę Komisji do dalszej dyskusji z państwami członkowskimi, aby wyciągnąć wszelkie stosowne wnioski i ułatwić rozpowszechnianie dobrych metod pracy.

(*) Dz.U. L 129 z 29.4.2004, s. 6.

(**) Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 47.

(***) Dz.U. L 314 z 1.12.2007, s. 9.

(****) Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 114.

(*****) Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 57.

(*****) Dz.U. L 323 z 3.12.2008, s. 33.

(*****) Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 11.

(*****) Dz.U. L 283 z 29.10.2010, s. 1.

(*****) Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19.

(*****) Dz.U. L 389 z 30.12.2006, s. 1.

(*****) Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 11.”;

2) w art. 4 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Rada Administracyjna przyjmuje praktyczne ustalenia dotyczące zastosowania ust. 1 i 2, w tym, w stosownych przypadkach, ustalenia dotyczące konsultacji z państwami członkowskimi, przed publikacją informacji.

4. Informacje gromadzone i przetwarzane przez Komisję i Agencję zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, podlegają przepisom rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (*), a Agencja przyjmuje środki konieczne do zapewnienia bezpiecznego obchodzenia się z informacjami poufnymi i ich przetwarzania.

(*) Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.”;

3) art. 5 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Na wniosek Komisji Rada Administracyjna może podjąć decyzję, za zgodą zainteresowanych państw członkowskich, we współpracy z nimi oraz z należyтым uwzględnieniem wpływu na budżet, w tym jakichkolwiek wkładów, których mogą dokonać zainteresowane państwa członkowskie, o utworzeniu centrów regionalnych niezbędnych do realizacji zadań Agencji w najbardziej skuteczny i efektywny sposób. Podejmując taką decyzję, Rada Administracyjna precyzyjnie określa zakres działań centrum regionalnego, unikając niepotrzebnych kosztów finansowych i wzmacniając współpracę z istniejącymi sieciami regionalnymi i krajowymi.”;

- 4) w art. 10 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:
- a) lit. b) otrzymuje brzmienie:
- „b) przyjmuje roczne sprawozdanie dotyczące działalności Agencji i przekazuje je każdego roku najpóźniej do dnia 15 czerwca Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji, Trybunałowi Obrachunkowemu i państwom członkowskim.
- Agencja corocznie przekazuje władzy budżetowej wszystkie informacje dotyczące wyniku procedur oceny;”;
- b) lit. c) otrzymuje brzmienie:
- „c) analizuje i zatwierdza, w ramach przygotowań programu działań, wnioski o pomoc skierowane do Komisji, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. d), wnioski o pomoc techniczną pochodzące od państw członkowskich, o których mowa w art. 2 ust. 3, oraz wnioski o pomoc techniczną, o których mowa w art. 2 ust. 5, jak również wnioski o pomoc, o których mowa w art. 2a;
- ca) analizuje i przyjmuje wieloletnią strategię dla Agencji na okres pięciu lat, uwzględniając pisemną opinię Komisji;
- cb) analizuje i przyjmuje wieloletni plan polityki kadrowej Agencji;
- cc) rozważa projekt ustaleń administracyjnych, o których mowa w art. 15 ust. 2 lit. ba);”;
- c) lit. g) otrzymuje brzmienie:
- „g) określa metodologię dla wizyt, które mają odbyć się zgodnie z art. 3. W przypadku zgłoszenia przez Komisję sprzeciwu w terminie 15 dni od daty przyjęcia metodologii, Rada Administracyjna ponownie ją analizuje i przyjmuje ją, w stosownych przypadkach z poprawkami, w drugim czytaniu większością dwóch trzecich głosów, włączając przedstawicieli Komisji, albo przy jedności przedstawicieli państw członkowskich;”;
- d) lit. h) otrzymuje brzmienie:
- „h) wykonuje swoje obowiązki związane z budżetem Agencji zgodnie z art. 18, 19 i 21 oraz monitoruje i zapewnia podejmowanie właściwych działań w następstwie uzyskanych wyników i zaleceń pochodzących z różnych sprawozdań z kontroli i ocen, zarówno wewnętrznych, jak i zewnętrznych;”;
- e) lit. i) otrzymuje brzmienie:
- „i) sprawuje władzę dyscyplinarną nad dyrektorem zarządzającym i kierownikami departamentów, o których mowa w art. 16;”;
- f) lit. l) otrzymuje brzmienie:
- „l) dokonuje przeglądu finansowej realizacji szczegółowego planu, o którym mowa w lit. k) niniejszego ustępu, oraz zobowiązań budżetowych, przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 2038/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie wieloletniego finansowania działań Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego w zakresie reagowania na zanieczyszczenie spowodowane przez statki (*);
- (*) Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 1.”;
- g) dodaje się literę w brzmieniu:
- „m) mianuje obserwatora spośród swoich członków, aby śledził organizowaną przez Komisję procedurę selekcji prowadzącą do mianowania dyrektora zarządzającego.”;
- 5) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:
- „Członkowie Rady Administracyjnej są wyznaczeni na podstawie odpowiedniego doświadczenia i wiedzy specjalistycznej w dziedzinach, o których mowa w art. 1. Zarówno państwa członkowskie, jak i Komisja dbają o zrównoważoną reprezentację kobiet i mężczyzn w Radzie Administracyjnej.”;
- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Okres trwania kadencji wynosi cztery lata. Kadencja jest odnawialna.”;
- 6) art. 13 ust. 4 otrzymuje brzmienie:
- „4. W przypadku zaistnienia kwestii poufności lub konfliktu interesów Rada Administracyjna może podjąć decyzję o zbadaniu określonych punktów porządku obrad bez obecności zainteresowanych członków. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego przepisu zostają określone w regulaminie.”;
- 7) w art. 15 wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 2 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:
- „a) przygotowuje wieloletnią strategię Agencji i przedkłada ją Radzie Administracyjnej po konsultacji z Komisją, co najmniej osiem tygodni przed odpowiednim posiedzeniem Rady Administracyjnej, uwzględniając poglądy i sugestie członków Rady Administracyjnej;
- aa) przygotowuje wieloletni plan polityki kadrowej Agencji i przedkłada go Radzie Administracyjnej po konsultacji z Komisją, co najmniej cztery tygodnie przed odpowiednim posiedzeniem Rady Administracyjnej;

- ab) przygotowuje roczny program prac, ze wskazaniem przewidywanych zasobów ludzkich i finansowych przydzielonych do każdego działania, i szczegółowy plan w zakresie gotowości Agencji do zwalczania zanieczyszczeń i do reagowania na zanieczyszczenia oraz przedstawia te dokumenty Radzie Administracyjnej po konsultacji z Komisją, co najmniej osiem tygodni przed odpowiednim posiedzeniem Rady Administracyjnej, uwzględniając opinie i sugestie członków Rady Administracyjnej. Podejmuje niezbędne kroki w celu ich wdrożenia. Odpowiada na wszelkie wnioski państw członkowskich o pomoc, zgodnie z art. 10 ust. 2 lit. c);
- b) podejmuje decyzje o przeprowadzeniu wizyt i inspekcji przewidzianych w art. 3, po konsultacji z Komisją i zgodnie z metodologią wizyt określoną przez Radę Administracyjną, zgodnie z art. 10 ust. 2 lit. g);
- ba) może dokonywać ustaleń administracyjnych z innymi organami działającymi w tych samych obszarach co Agencja, pod warunkiem że projekt ustalenia został przedstawiony do konsultacji Radzie Administracyjnej i że Rada Administracyjna nie zgłosi sprzeciwu w ciągu czterech tygodni.”;
- b) ust. 2 lit. d) otrzymuje brzmienie:
- „d) organizuje skuteczny system monitorowania, aby umożliwić porównywanie osiągnięć Agencji z jej celami i zadaniami określonymi w niniejszym rozporządzeniu. W tym celu opracowuje, w porozumieniu z Komisją i Radą Administracyjną, odpowiednio dostosowane wskaźniki wyników pozwalające na skuteczną ocenę osiągniętych rezultatów. Zapewnia regularne dostosowywanie struktury organizacyjnej Agencji do zmieniających się potrzeb w ramach dostępnych zasobów finansowych i ludzkich. Na podstawie tego porównania dyrektor zarządzający przygotowuje każdego roku projekt sprawozdania ogólnego i przedkłada go do rozpatrzenia Radzie Administracyjnej. Sprawozdanie to zawiera specjalny rozdział dotyczący finansowej realizacji szczegółowego planu w zakresie gotowości Agencji do zwalczania zanieczyszczeń i do reagowania na zanieczyszczenia, oraz zaktualizowane informacje na temat statusu wszystkich działań finansowanych na podstawie tego planu. Dyrektor zarządzający ustanawia procedury przeprowadzania regularnych ocen, spełniające uznane normy zawodowe;”;
- c) w ust. 2 uchyla się lit. g);
- d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Dyrektor zarządzający składa w stosownych przypadkach sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie z wykonania swoich zadań.

W szczególności przedstawia stan przygotowań wieloletniej strategii i rocznego programu prac.”;

- 8) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

Mianowanie i odwoływanie dyrektora zarządzającego i kierowników departamentów

1. Dyrektora zarządzającego mianuje i odwołuje Rada Administracyjna. Mianowania dokonuje się na okres pięciu lat, w oparciu o względy merytoryczne oraz udokumentowane kompetencje administracyjne i kierownicze, a także udokumentowane doświadczenie w dziedzinach, o których mowa w art. 1, po wysłuchaniu opinii obserwatora, o którym mowa w art. 10. Dyrektor zarządzający mianowany jest z listy co najmniej trzech kandydatów zaproponowanych przez Komisję w wyniku konkursu otwartego, po opublikowaniu zaproszenia do składania podań o zatrudnienie na tym stanowisku w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, oraz w innych miejscach. Kandydat wybrany przez Radę Administracyjną może zostać wezwany do złożenia oświadczenia przed właściwą komisją Parlamentu Europejskiego i do udzielenia odpowiedzi na pytania członków tej komisji. Rada Administracyjna przeprowadza naradę w sprawie odwołania na wniosek Komisji lub jednej trzeciej swoich członków. Rada Administracyjna podejmuje decyzje w sprawie mianowania lub odwołania większością czterech piątych głosów wszystkich członków z prawem do głosowania.

2. Rada Administracyjna, działając na wniosek Komisji i uwzględniając sprawozdanie z oceny, może jednokrotnie przedłużyć kadencję dyrektora zarządzającego na okres nie dłuższy niż cztery lata. Rada Administracyjna podejmuje decyzję większością czterech piątych głosów wszystkich członków z prawem do głosowania. Rada Administracyjna informuje Parlament Europejski o swoim zamiarze przedłużenia kadencji dyrektora zarządzającego. W ciągu miesiąca poprzedzającego przedłużenie kadencji dyrektor zarządzający może zostać wezwany do złożenia oświadczenia przed właściwą komisją Parlamentu Europejskiego i do udzielenia odpowiedzi na pytania zadane przez członków tej komisji. W przypadku nieprzedłużenia kadencji dyrektor zarządzający pełni swoją funkcję do czasu mianowania jego następcy.

3. Dyrektor zarządzający może korzystać z pomocy jednego lub więcej kierowników departamentów. Jeżeli dyrektor zarządzający jest nieobecny lub niedysponowany, jeden z kierowników departamentów zajmuje jego miejsce.

4. Kierowników departamentów mianuje się w oparciu o względy merytoryczne oraz udokumentowane umiejętności administracyjne i kierownicze, a także określone kompetencje i doświadczenie zawodowe w dziedzinach, o których mowa w art. 1. Kierowników departamentów mianuje i odwołuje dyrektor zarządzający po uzyskaniu pozytywnej opinii Rady Administracyjnej”;

- 9) w art. 18 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) opłat i należności za publikację, szkolenia lub wszelkie inne usługi świadczone przez Agencję”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Dyrektor zarządzający opracowuje wstępny preliminarz dochodów i wydatków Agencji na nadchodzący rok w oparciu o budżetowanie zadaniowe i przesyła go Radzie Administracyjnej łącznie z projektem planu zatrudnienia”;

c) ust. 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„7. Preliminarz zostaje przekazany przez Komisję Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (»władza budżetowa«) wraz z projektem budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

8. Na podstawie preliminarza Komisja wprowadza do projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej prognozy, jakie uzna za niezbędne dla planu zatrudnienia oraz kwotę dotacji, którą ma zostać obciążony budżet ogólny, a następnie przedkłada je władzy budżetowej zgodnie z art. 314 TFUE, wraz z opisem i uzasadnieniem wszelkich różnic między preliminarzem Agencji a kwotą dotacji, którą ma zostać obciążony budżet ogólny.”;

d) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Budżet jest przyjmowany przez Radę Administracyjną. Jego ostateczne zatwierdzenie następuje po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii Europejskiej. W odpowiednich przypadkach może on zostać odpowiednio dostosowany wraz z rocznym programem prac.”;

10) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

Ocena

1. W regularnych odstępach czasu i przynajmniej raz na pięć lat Rada Administracyjna zleca niezależną zewnętrzną

ocenę wykonania niniejszego rozporządzenia. Komisja udostępnia Agencji wszelkie informacje, jakie Agencja uznaje za stosowne do tej oceny.

2. Ocena obejmuje wpływ niniejszego rozporządzenia, jak również użyteczność, znaczenie, osiągniętą wartość dodaną i skuteczność Agencji oraz jej sposoby działania. Przy ocenie bierze się pod uwagę opinie zainteresowanych stron, zarówno na poziomie europejskim, jak i na poziomie krajowym. Dotyczy ona w szczególności ewentualnej konieczności zmiany zadań Agencji. Rada Administracyjna wydaje określony zakres oceny w porozumieniu z Komisją, na podstawie konsultacji z zainteresowanymi stronami.

3. Rada Administracyjna otrzymuje ocenę i przekazuje Komisji zalecenia dotyczące zmian w tym rozporządzeniu, w Agencji i w jej metodach pracy. Zarówno wyniki oceny, jak i zalecenia, są przekazywane przez Komisję Parlamentowi Europejskiemu i Radzie oraz podawane do wiadomości publicznej. W stosownych przypadkach załącza się do nich plan działania z harmonogramem.”;

11) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 22a

Sprawozdanie z postępów prac

Do dnia 2 marca 2018 r. oraz z uwzględnieniem sprawozdania z oceny, o którym mowa w art. 22, Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, wykazując, w jaki sposób Agencja wykonuje dodatkowe zadania przyznane na mocy niniejszego rozporządzenia z myślą o zidentyfikowaniu dalszej poprawy efektywności oraz, w stosownych przypadkach, ewentualnej zmianie jej celów i zadań.”;

12) uchyla się art. 23.

Artykuł 2

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 15 stycznia 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

L. CREIGHTON

Przewodniczący

CENY PRENUMERATY w 2013 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 420 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	910 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwi dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

